

Giới thiệu Thời Thơ Ấu

Truyện Thời Thơ Ấu là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, tác giả Liên Chi Thảo đã đưa bạn đọc đến một thế giới của những xúc cảm chạm vào đến góc khuất của con người, đọc, cảm nhận để hiểu và chia sẻ. Có những câu chuyện tình yêu không hồi kết, có những trần trụi cứ thao thức mãi trong lòng nhưng chính là không thể nói ra cũng chẳng biết phải tỏ bày cũng ai, tưởng như có mà lại là không, tưởng như không nhưng lại luôn day dứt chính là chuyện tình cảm. Mời bạn đọc truyện ngôn tình đặc sắc này để cảm nhận rõ nét hơn.

Thanh Mai tò mò mở mắt, lần đầu tiên nhìn về phía cái thế giới này, thích ứng có chút ánh sáng chói mắt, đầu tiên đập vào mắt, là một bé trai phấn điều ngọc mài, ánh mắt thật to, lông mi thật dài, hết sức khả ái.

Trong nháy mắt Thanh Mai bắn ra ánh mắt kinh diễm không thuộc về trẻ con nên có, hưng phấn mà huy động tay nhỏ bé, muốn xoa bóp cái khuôn mặt nhỏ bé như mỹ ngọc tạo thành. Mà bé trai kia lạnh lùng nhìn Thanh Mai một cái, liền ghét bỏ quay đầu đi, xấu như vậy, nhiều nếp nhăn, thật không biết những người đó làm sao đều khen nàng khả ái!

Trầm Mặc Trúc thật sự không cách nào gạt bừa thăm mỹ quan của bé kia, lạnh lùng "Hừ" một tiếng, không rảnh mà để ý có. Từ đó, Thanh Mai liền nhớ lấy cái tên nhảm chán này, Trầm Mặc Trúc.

Nàng trọng sinh, lý tưởng lớn nhất của Thanh Mai là làm người phú quý rảnh rỗi. Ở kiếp này, nàng có phụ thân yêu thương, mẫu thân ôn nhu, ca ca sủng ái, thời gian trải qua rất hài lòng và như ý. Thế nhưng mà, vị hôn phu luôn dùng vẻ mặt lạnh như băng nhìn nàng là chuyện gì xảy ra?

Muốn biết chuyện gì và cơ sự ra sao, mời bạn đọc truyện để tìm ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thanh Mai

Ân oán tình cừ của Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc, muốn biết thì phải ngược dòng đến ngày nàng mới ra sinh.

Uyển Nhu đau đớn suốt cả đêm, ở sống chết trước mắt đi một vòng, rốt cục bình an sinh hạ một bé gái. Với tư cách là bạn tốt khuê trung ngày xưa, hôm nay phu nhân Trầm gia giao hảo với Lý gia, ở ngày đó Thục Hoa dắt phu quân và nhi tử tới cửa viếng thăm.

Thanh Mai tò mò mở mắt, lần đầu tiên nhìn về phía cái thế giới này. Thích ứng có chút ánh sáng chói mắt, đầu tiên đập vào mắt, là một bé trai phấn điều ngọc mài, ánh mắt thật to, lông mi thật dài, hết sức khả ái.

Trong nháy mắt Thanh Mai bắn ra ánh mắt kinh diễm không thuộc về trẻ con nên có, hưng phấn mà huy động tay nhỏ bé, muốn xoa bóp cái khuôn mặt nhỏ bé như mỹ ngọc tạo thành. Mà bé trai kia lạnh lùng nhìn Thanh Mai một cái, liền ghét bỏ quay đầu đi. Xấu như vậy, nhiều nếp nhăn, thật không biết những người đó làm sao đều khen nàng khả ái!

Thanh Mai vô cớ gặp phải khinh thị, cũng giận, không hề để ý đến bé trai kia nữa, đưa ánh mắt chuyển hướng người bên cạnh bé trai khác.

Bé trai cười hi hi, chính là ca ca của Thanh Mai, Lý Nhiên. Lý Nhiên hướng Trầm Mặc Trúc nói khoác, “Trầm Mặc Trúc, muội muội của ta rất khả ái có phải hay không?”.

Trầm Mặc Trúc thật sự không cách nào gạt bừa thăm mỹ quan của bé kia, lạnh lùng “Hừ” một tiếng, không rảnh mà để ý có.

Từ đó, Thanh Mai liền nhớ lấy cái tên nhảm chán này, Trầm Mặc Trúc.

Mà ở bên trong một gian phòng khác, Thục Hoa đối với Uyển Nhu còn nằm ở trên giường vừa nói: “Ban đầu chúng ta đồng thời mang thai, nói sẽ chỉ phúc vì hôn*(là hôn nhân do cha mẹ hay ông bà đặt ra trước khi sinh ra hoặc mới sinh ra, nếu một người sinh con trai, một người sinh con gái, sẽ làm cho bọn họ kết làm vợ chồng). Lúc ấy chúng ta đều sinh con trai, nhưng hiện tại người vừa sinh con gái, có phải sau này bé sẽ gả cho Mặc Trúc nhà ta hay không?”.

Uyển Nhu cười nói: “Người thật đúng là không khách khí! Ta cố lắm mới sinh được một bé gái, người lại tới đoạt mất.”.

Thục Hoa đắc ý nói: “Mặc dù người có con gái, nhưng bé nhất định là phải gả tới nhà chúng ta đi, đúng ra hay là ta so với người có thêm nữ nhi đây.”.

Uyển Nhu sắc giọng: “Gả đi nhà các người, không phải là nữ nhi của ta?”.

Chuyện này, Lý Độ và Trầm Dịch cũng không có phản đối. Cho nên hai người trong cuộc hoàn toàn không biết tình huống, cửa hôn sự này cứ như vậy định rồi xuống. Thục Hoa cầm một viên minh châu từ Lý gia, để lại một khối ngọc bội, coi như là hai nhà trao đổi tín vật đính hôn.

Thời gian như nước chảy mà qua, đảo mắt tiểu Thanh Mai đi tới cái thế giới này được một trăm ngày. Lý gia mở buổi tiệc, bày tiệc trăm ngày, mời tất cả thân bằng hảo hữu. Thanh Mai ngủ ở trong nôi, tiếp nhận lời chúc tốt đẹp của mọi người

Đương nhiên cả nhà Trầm gia cũng tới, Thục Hoa tặng một khóa trường mệnh làm từ khối vàng ròng, cũng tự mình đeo cho Thanh Mai.

Trầm Mặc Trúc cũng biết chuyện mình có một vị hôn thê này, mà chính là nha đầu xấu kia. Thời điểm Thục Hoa nói cho bé, bé thấy vẻ mặt mẫu thân rất vui vẻ, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển kháng nghị nói: “Nàng trông rất xấu, có nhiều nếp nhăn còn giống khi con.”.

Thục Hoa sùng sốt một chút, búng trán của bé cười nói: “Trẻ con vừa mới sinh đều như vậy? Ban đầu con cũng như vậy, hiện tại cũng là phần điều ngọc mài người gặp người thích? Không tin con đi xem lại một chút, lần này bé ấy có đẹp mắt hơn không?” Lý bá phụ và bá mẫu của con như vậy, sinh ra nữ nhi làm sao có thể không phải là Đại mỹ nhân? Nhi tử, không nên hoài nghi ánh mắt mẫu thân chọn vợ cho con.

Trầm Mặc Trúc thấy lời thề son sắt bảo đảm của Thục Hoa, không khỏi có chút dao động, ước chừng lần này nàng ấy thật dễ nhìn. Ừ, có thể có ngày đó hán nhìn hoa mắt, nếu không làm sao trừ mình ra những người khác đều đang nói nha đầu kia lớn lên khá ái? Hôm nay đi nhất định phải thấy rõ ràng chút ít.

Ôm ý nghĩ như vậy, Trầm Mặc Trúc cố ý chờ mọi người vây quanh tản mát, Thanh Mai bị ôm trở về nội thất, mới đi theo qua.

Thanh Mai sớm bị xung quanh làm ảm ỉ, giờ buồn ngủ, Trầm Mặc Trúc tới lúc, nàng đang nhắm mắt lại, khẽ nhếch miệng, ôm khối khóa trường mệnh kia ngủ còn thờ phì phò.

Nàng nhỏ nhỏ, co rúc ở trong tã lót, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn treo nụ cười thỏa mãn. Trong lòng Trầm Mặc Trúc vừa động, cảm thấy hình dáng nàng như vậy, thật rất khá ái, giống như là con nít trong tranh tết.

Hắn không nhịn được giơ tay lên, nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Da thịt trẻ con non mềm, mềm nhũn vuốt rất thoải mái, hắn không nhịn được nheo, cảm thấy chơi thật khá, liền nheo mấy cái.

Sau đó, lực đạo hơi lớn, Thanh Mai đang ngủ bị hắn làm cho tỉnh dậy. Mở mắt ra, nhìn thấy là “Cửu nhân”, “Oa” một tiếng khóc lên.

Lý Nhiên nghe thấy muội muội tiếng khóc, đã chạy tới đẩy ra Trầm Mặc Trúc, dụ dỗ Thanh Mai đừng khóc. Thanh Mai thấy ca ca tới, đưa tay muốn ôm bé. Lý Nhiên ôm lấy Thanh Mai, khi Thanh Mai ở trong ngực bé cười ha ha không ngừng.

Lý Nhiên vịn phần đặc ý nhìn Trầm Mặc Trúc, “Trầm Mặc Trúc, không cho người bắt nạt muội muội của ta!” Liền vỗ nhẹ lưng của Thanh Mai, muội muội thật giỏi, nhỏ như vậy cũng biết thân cận ca ca, làm cho tiểu tử tự đại kia tức giận, có một muội muội thật là tốt.

Trầm Mặc Trúc ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, “Nàng là vị hôn thê của ta, sau này ta sẽ lấy về nhà.” Muội muội của người, sau này còn không phải là sẽ trở thành thê tử của ta, xem người còn có cái gì tốt để mà khoe khoang? .

Thanh Mai ở trong ngực Lý Nhiên hóa đá tại chỗ, này phải là đứa trẻ khá ái kia không? ! .

Lần gặp mặt đầu tiên, thì khinh bỉ nàng xấu. Lần gặp mặt thứ hai, thì bầm thương mặt nàng, còn tuyên bố muốn kết hôn nàng.

Phụ thân ơi, mẫu thân ơi, sao hai người có thể sơ suất đem nữ nhi gả cho tiểu tử thói này rồi? .

Phía ngoài trong phòng, Trầm Dịch và Thục Hoa đang hỏi tên của Thanh Mai, “Không biết khuê danh của lệnh thiên kim là gì?”

Lý Độ đáp: “Ngày bé mới ra đời, gốc cây mơ trong đình nở hoa, trước tiên chúng ta đặt nữ danh của bé là Thanh Mai.”.

Thục Hoa cười nói: “Cái tên ‘ Thanh Mai ’ này rất tốt. Bên trong danh tự của Mặc Trúc nhà ta vừa đúng lúc có một chữ ‘ trúc ’, hợp lại không phải là ‘ thanh mai trúc mã ’ sao?” .

Lý Độ khẽ mỉm cười, bốn người ăn uống linh đình, trò chuyện với nhau thật vui.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trúc Mã

Trẻ con sau khi sinh, có mấy lễ nghi quan trọng, là tám ba ngày, đầy tháng, trăm ngày, cùng Lễ tròn một tuổi.

Nhìn thấy mọi người bận rộn, Thanh Mai chỉ cần ngoan ngoãn một chút, không khóc không nháo là tốt rồi. Thỉnh thoảng lộ nụ cười đầy hạnh diện, cũng có thể được khen thưởng thật nhiều. Cái gì biết điều nghe lời a, thông minh khá ái a, nghe thấy thế về mặt Lý Độ và Uyển Nhu đều tươi cười, trong miệng vẫn khiêm nhường mấy câu.

Mà Lễ tròn một tuổi, chủ yếu là xem biểu hiện của Thanh Mai. Tiết mục quan trọng nhất của Lễ tròn một tuổi chính là chọn đồ vật đoán tương lai, còn gọi là Thí Nhi. Bày ra cây ăn quả, đồ ăn thức uống, quan cáo*(*tờ thánh chỉ sắc phong làm quan*), bút nghiên, bàn tính, châu báu tất cả những vật này, đặt ở trước mặt trẻ con, xem trước các vật để nhặt, xem có cảm thấy hứng thú thì sẽ nhặt. Đây là lễ nghi lớn nhất của trẻ con mới ra đời.

Uyển Nhu phân phó hạ nhân ở trong sảnh đường trải tấm thảm đỏ ở dưới đất, phía trên bày đầy bút, mực, giấy, nghiên mực, bàn tính, tiền, sổ sách, đồ trang sức đeo tay, đồa hoa, phấn, đồ ăn, món đồ chơi, đồ châm tuyền, ngay cả chọn đồ vật đoán tương lai của con trai là cung tiền, đao kiếm, nho gia, đạo Phật, tam giáo kinh thư, con dấu cũng có, còn có đồ ngay cả Thanh Mai cũng không biết tên gọi là gì. Vật dụng hàng ngày, cái gì cần có đều có, khang keng khắp nơi.

Lý Độ ôm Thanh Mai đặt ở giữa những thứ đó, người đến đây xem lễ tụ tập kín cả sảnh đường, vây quanh ở xung quanh suy đoán Thanh Mai muốn bắt vật gì.

Dĩ nhiên Thanh Mai không tin chọn đồ vật đoán tương lai bắt cái gì, sau này sẽ tương quan với nghề nghiệp ấy. Nhưng điều này cũng đại biểu một loại tốt đẹp chính là nguyện vọng, cho nên thái độ của bé có chút thành kính, ngồi thẳng trên mặt đất suy nghĩ xem rốt cuộc mình muốn cái gì.

Những thứ kia đại biểu mong ước tốt đẹp và kỳ vọng của cha mẹ, đều đặt ở trước mặt bé, có thể đụng tay đến. Thanh Mai bỗng nhiên có chút cảm động. Cả đời này, nàng mong muốn cũng không nhiều, có thể ăn được, ngủ ngon, không buồn không lo, làm một người phú quý rảnh rỗi là đủ rồi.

Đang lúc mọi người chăm chú nhìn, thì Thanh Mai bò người ra phía trước tay trái bắt được một chồng hoa quế cao, tay phải ôm một ngọc chầm*(*cái gỏi đầu*), từ từ đứng dậy, nhìn Lý Độ và Uyển Nhu cười rục rờ.

Trong số khách tới có một vị lão giả khen: “Hoa quế cao có thể ăn, ngọc chầm có thể ngủ, có thể ăn có thể ngủ, trường mệnh Phú Quý. Nha đầu này có phúc khí.”.

Lý Độ mỉm cười với người kia nói: “Mượn ngài cát ngôn*(*lời nói may mắn*).”

Uyển Nhu ôm lấy Thanh Mai, sau khi mọi người ra ngoài thì ở bên tai bé nhẹ nói: “Mẫu thân cũng không mong con Đại Phú Đại Quý, chỉ nguyện con có thể bình an, thuận lợi trôi chảy như ý, cả đời không lo, mẫu thân liền thỏa mãn.”.

Thanh Mai nhìn thấy, khỏe nhất bé có một giọt lệ ẩn dấu, trên mặt nụ cười vẫn là mềm nhẹ sáng ngời như vậy, Như nắng sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, đủ để ấm áp bé cả cuộc đời sau này. Bé vươn cái tay nhỏ nhỏ ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của bé, y y nha nha vừa nói lời mà không ai có thể nghe hiểu ý của bé. Uyển Nhu giống như là đã hiểu, đối với bé vui mừng cười.

Thanh Mai qua một tuổi, Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc cũng đã sáu tuổi rồi, hai nhà nhân tiện thương lượng nên cho bọn hắn học võ lòng. Do Lý Độ dạy văn, Trầm Dịch dạy võ, mỗi người một ngày. Dù sao bọn họ là người rảnh rỗi, có rất nhiều thời gian, con của mình, cháu mình thì tự mình dạy cũng yên tâm chút ít.

Từ đó, một ngày Lý Nhiên đi Trầm gia, một ngày Trầm Mặc Trúc tới Lý gia, hai người cùng nhau tập văn luyện võ, qua mấy lần mùa đông và mùa hạ. Đối với Thanh Mai mà nói, nàng thấy người nhàn chán kia cũng nhiều hơn mấy lần.

Lý Độ giảng bài học thứ nhất là 《Kinh Thi • Quốc Phong》 trong quyển《quan su》. Hắn dạy Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc đọc diễn cảm mấy lần, chờ bọn hắn nhớ kỹ đại khái chương tiết xong, lại bắt đầu tỉ mỉ giảng giải.

Lý Độ vốn là phong độ nho nhã, khí độ bất phàm. Cầm trong tay cuốn sách Kinh Thi, nhàn nhã dạo chơi, giống như từ trong vẫy mực*(*cách vẽ của tranh thủy mặc*)Sơn Thủy chậm rãi đi tới. Mang theo bọn họ đi về phía bờ sông xanh kia, đọc “Quan Su”, ngồi thuyền nhỏ trong nước xuôi dòng xuống, hai bên rau hạnh*(*một loại cây sống ở dưới nước thuộc họ Thủy nữ*) so le giăng khắp nơi.

Câu chữ nhả như châu ngọc, lời cuốn người xem vào cảnh đẹp. Tâm trí của Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc tập chung, nghe rất là chăm chú, bất giác đã bị một thân khí độ thông dong thanh thần của Lý Độ thuyết phục.

Một bài học đã kết thúc, Lý Độ hỏi: “Còn có cái gì không hiểu hay sao?”

Trầm Mặc Trúc không hiểu nói: “Tại sao quân tử theo đuổi thực nữ, phải muốn dùng đàn cầm và chuông trống đây?”.

Lý Độ mỉm cười đáp: “Bãi bồi sông Châu, rau hạnh so le, đây là cảnh đẹp; quân tử ôm đàn cầm, đánh chuông trống, đây là thanh âm hay. Có cảnh đẹp và âm thanh hay, tai mắt vui vẻ, tâm tình thoải mái, làm cho thực nữ cảm động.”

Trầm Mặc Trúc và Lý Nhiên bỗng nhiên thông suốt.

Lý Độ còn không khỏi đắc ý nói về: “Năm đó ta đứng ngoài cửa nhà ông ngoại Nhiên nhi đánh đàn một tháng, mới đã động được lòng của mỹ nhân, mới dùng mẫu thân của Nhiên nhi thành thân.”

Xế chiều hôm đó Trầm Mặc Trúc sau khi về nhà, liền hỏi Thực Hoa: “Mẫu thân, nhà chúng ta có đàn cầm và chuông trống hay không?”

Thục Hoa kỳ quái nói: “Con muốn những thứ này để làm gì, muốn học?”

Trầm Mặc Trúc cau mày một lát, hỏi Thục Hoa: “Mẫu thân, người nói con có phải là quân tử không?”

Thục Hoa nín cười: “Con biết cái gì là quân tử sao?”.

Trầm Mặc Trúc nhũ mày, tất nhiên là không hiểu rõ ràng: Lý bá phụ nói, quân tử chính xác là lời khen ngợi của nam tử. Quân tử như mỹ ngọc (*đẹp như ngọc*), phẩm đức cần phải hoàn mỹ, mới có thể xuất chúng hơn người. Nhân, nghĩa, trí, dũng đầy đủ. Cũng phải hiểu được mới thành người tinh thông am hiểu, thông hiểu cuộc đời vận mệnh con người, không buồn khổ vì hoàn cảnh. Nghèo thì bồi dưỡng đạo đức bản thân lấy nghị thức, lễ tiết lưu truyền, đạt đến khí phụng dưỡng chuẩn mực, thành công kết thành thông gia. Lý bá phụ còn muốn sau này chúng ta từ từ lĩnh hội hàm ý của hai chữ này.

Thục Hoa nói: “Chờ Mặc Trúc trưởng thành, có thể làm một quân tử.” Bây giờ vẫn còn nhỏ.

Trầm Mặc Trúc lại hỏi: ” Thanh Mai là yêu điệu thực nữ sao?”.

Thục Hoa nén cười, “Khi nào bé ấy trưởng thành, chính là yêu điệu thực nữ.” Bây giờ vẫn là nha đầu còn nhỏ.

Trầm Mặc Trúc nói: “Thanh Mai vốn không để ý tới con, con muốn học tập cầm, sau này khảy đàn cho nàng nghe, có lẽ nàng sẽ thích.”

Giật mình nhớ lại hình ảnh mỹ lệ: hai con con chim gáy đối diện hót, đứng song song ở trên đảo nhỏ. Cô nương xinh đẹp thiện lương, là hình mẫu lý tưởng của ta.

Dùng cái gì theo đuổi nàng đây? Muốn đàn cầm thân mật, chuông trống vui mừng .

Thục Hoa cười nói: “Vậy con hãy cố gắng học cùng với Lý bá phụ, Thanh Mai nhất định sẽ thích. Năm đó Lý bá phụ theo đuổi Lý bá mẫu của con như vậy đấy.”.

Trầm Mặc Trúc lại không phục mà nói: “Nhi tử, theo đuổi cô nương cũng không chỉ dùng một loại phương pháp này. Năm đó phụ thân của con là cách bên ngoài trăm mét hai mũi tên bắn trúng hai mắt một đôi tước điều trên tranh vẽ của ông ngoại con đó , mới có thể cưới mẫu thân của con . Cho nên, tốt nhất con nên luyện võ mới đúng.”

Trầm Mặc Trúc lập tức nghiêm nghị bắt đầu kính nể, nghiêm nghị nói: “Con sẽ nhớ.” Lý Nhiên, cũng không phải có mỗi mình phụ thân người lợi hại, phụ thân ta cũng rất lợi hại đấy.

Từ đó, Lý Độ dạy thêm một khóa nhạc lý. Lý Độ tinh thông âm luật, hẳn đem các loại nhạc khí cất giấu lấy ra trình diễn một phen, sau đó hỏi Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc muốn học cái gì.

Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc nghe được như si như say, mỗi loại đều rất thích, rồi lại quyết định không được rút cuộc học cái gì. Cuối cùng vẫn là Lý Độ quyết định trước dạy cầm, ” Cỗ cầm là đứng đầu bát âm, tám lòng ngay thẳng gạt bỏ dâm loạn phóng túng, là người quân tử tự dung sẽ không đi rèn luyện cái phẩm cách đó. Trước hết học đàn đi.”

Từ nhỏ Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc cùng nhau tập văn luyện võ, hai người thường âm thầm phân cao thấp. Bình thường sở học đại khái giống nhau, tài nghệ cũng tương đương, so ưu khuyết điểm mà thôi. Mà hạng nhất đánh đàn này, Lý Nhiên luôn không bằng Trầm Mặc Trúc. Hơn nhiều năm sau, Lý Nhiên thường cảm thán, tài đánh đàn của Trầm Mặc Trúc kia, phối hợp với cái sắc mặt lạnh như băng thối hoắc kia, thật là lãng phí a lãng phí! .

Lúc Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc bị Lý Độ, Trầm Dịch dạy cùng lúc, Uyển Nhu đã dạy Thanh Mai bước đi, nói chuyện. Dần dần đi đường có vẻ ổn rồi, nói chuyện vẫn là cái loại y y nha nha ngôn ngữ con nít.

Một ngày sáng sớm, Thanh Mai vẫn theo thói quen dùng cái ngôn ngữ trẻ con mà không có ai hiểu kêu la mấy tiếng, ra khỏi miệng cũng là hơi nhưng lại hình thành một câu: “Khí trời hôm nay thật trong lành——”.

Uyển Nhu đắm chìm trong nỗi vui mừng khi nữ nhi của mình bỗng nhiên biết nói, hồi lâu không có phục hồi tinh thần lại. Thanh Mai cũng ngây dại.

Thứ nhất, nàng có thể nói.

Thứ hai, đời này nàng nói câu nói đầu tiên, không phải là gọi mẫu thân, phụ thân hay ca ca, mà là câu kia không giải thích được ” Khí trời hôm nay thật trong lành”! .

A a a —— điều này bảo người ta làm sao chịu nổi a, Thanh Mai ôm mặt.

Uyển Nhu phục hồi tinh thần lại, ôm lấy Thanh Mai: “Nữ nhi ngoan, con có thể nói rồi?”.

Thanh Mai có chút áy náy kêu một tiếng: “Mẫu thân!”

Uyển Nhu ở trên mặt Thanh Mai hung hăng hôn hai cái, ôm nàng vội vã đi ra ngoài, còn lớn tiếng kêu la: “Phu quân, phu quân, Thanh Mai gọi ta – mẫu thân này.”.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày Tốt

“Thanh Mai, gọi phụ thân a.”

“Thanh Mai, gọi mẫu thân a.”

“Thanh Mai, con để.”

“Thanh Mai, nói một tiếng phụ thân nữa.”

.....

Thanh Mai đau cả đầu, mấy ngày qua nghe được nhiều nhất đúng là mấy câu nói như vậy, một lần lại một lần.

Các người có chịu để yên hay không a, không phải là rốt cục ta có thể nói được sao, sao các người phải kích động như vậy, cả đám đều quay xung quanh ta? Thanh Mai “Hừ hừ” hai tiếng, ngáp một cái, kiêu ngạo vênh cái mũi nhỏ lên, nhắm mắt lại ngủ.

“Nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn con.” Uyển Nhu ý bảo mọi người đi ra ngoài trước, tự mình chiếu khán nữ nhi. Nàng xem thấy Thanh Mai ngủ say ở trong nôi, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái.

Trầm Mặc Trúc rốt cục đợi đến Uyển Nhu cũng đi ra ngoài, chỉ để lại một đứa nha hoàn chiếu khán Thanh Mai, lặng lẽ lên đi vào.

“Người đi ra ngoài, ta tới nhìn nàng.” Trầm Mặc Trúc phân phó với Tú Họa

Tú Họa vốn không muốn nghe theo, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trầm Mặc Trúc lạnh như băng, chân có chút mềm. Trời ạ, đó là một đứa bé mà có thể có ánh mắt đó ư, thật là quá không đáng yêu rồi! Nhưng mà nghĩ lại thế hệ Lý, Trầm hai nhà giao hảo, Tiểu công tử còn là vị hôn phu tương lai của tiểu thư, để bé ở nơi này cũng không còn cái gì không ổn.

Tú Họa cũng đi ra ngoài, sợ Thanh Mai bị gió thổi, còn đóng kín cửa. Cho nên, trong phòng vắng vẻ chỉ có hai người Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc, thật đúng là thời cơ tốt để phát sinh JQ.

Trầm Mặc Trúc tà ác cười cười, đi tới bên cạnh nôi, nhìn Thanh Mai ngủ say, giơ tay lên捏 mặt của nàng.

Thanh Mai đang trong giấc mộng bị dựng dậy, bất mãn mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy cái mặt nhăm chán lạnh như băng. Còn chưa kịp kêu ra tiếng, miệng đã bị nghiêm nghiêm thực thực bưng kín.

“Không cho phép lên tiếng!” Trầm Mặc Trúc cảnh cáo nói. Thanh Mai nháy mắt, tỏ vẻ đã hiểu.

Trầm Mặc Trúc mới buông tay ra, nói với Thanh Mai: “Nàng gọi tên mọi người nhiều như vậy, còn tên của ta một lần cũng chưa gọi, nhưng ta là phu quân tương lai của nàng mà.”

Thanh Mai kinh bị nhìn hấn một cái, người cảm thấy dựa theo tình huống bình thường, ta chỉ là đứa trẻ hơn một tuổi có thể hiểu hàm nghĩa hai chữ phu quân? Huống chi chỉ là tương lai, hiện tại bốn cô nương cho là không có quan hệ gì hết! .

Trầm Mặc Trúc không có chú ý tới cái liếc mang đầy tin tức phong phú kia của Thanh Mai, bé còn đang suy nghĩ nên để cho Thanh Mai gọi mình là cái gì thì tốt đây. Bảo là “Mặc trúc ca ca” sao, vừa có tên của hấn, còn gọi là ca ca, còn là tên gọi một độc nhất vô nhị, Thanh Mai lại không thể gọi người khác như vậy.

“Gọi một tiếng ‘Mặc Trúc ca ca’ nghe một chút.” Trầm Mặc Trúc nói với Thanh Mai, trong mắt hiện lên một nụ cười.

Thanh Mai biết điều kêu lên: “Mặc Trư ca (bát giới) ca.” .

Mặt Trầm Mặc Trúc đen đen. Nhưng hấn không thể so đo với một cô bé phát âm còn không chuẩn, mà cái gì cũng không biết. Cho nên kiên nhẫn dạy nói:

“Là ‘Mặc Trúc ca ca’.” .

“Mặc Trư ca (bát giới) ca.”

“Mặc Trúc ca ca!”

“Mặc Trư ca (bát giới) ca!” .

.....

“Mặc Trúc!”

“Mặc Trư!”

“Trúc!”

“Trư!”

Thanh Mai rất có nề nếp học nói, không thể để ý tới sắc mặt của Trầm Mặc Trúc kia càng ngày càng âm trầm.

“Nàng... nàng cố ý !” Trầm Mặc Trúc hỏn hển, căm tức Thanh Mai. Thanh Mai miệng bẹp một cái, muốn khóc hai tiếng, lại bị tay mắt Trầm Mặc Trúc lạnh lẽo che.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, có người muốn đi tới. Trầm Mặc Trúc thấp giọng cảnh cáo nói: “Không cho khóc!” Nhanh chóng buông tay ra lui về phía sau một bước.

Uyển Nhu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi đến, nhìn thấy Trầm Mặc Trúc ôn nhu cười nói: “Mặc Trúc đã ở đây a.”

Trầm Mặc Trúc xuôi tay đứng yên, cung kính đáp: “Cháu tới xem Thanh Mai một chút, nếm mới bảo nha hoàn của nàng đi xuống trước.”

Uyển Nhu nói: “Thanh Mai có ngoan hay không, có ăn gì cháu hay không?”

Trầm Mặc Trúc nói: “Không có. Cháu đang nói chuyện rất vui vẻ với nàng.”

Thanh Mai lập tức hết sức nề tình đáp lại lời nói của bé, nói một tiếng rõ ràng: “Mặc Trư ca (bát giới) ca!”

“Phốc!” ngoài mặt Uyển Nhu cười như gió xuân, trong lòng đã vui mừng một cách xấu xa rồi. Về mặt nghiêm túc lại, mới khẽ cười nói: “Thanh Mai nói chuyện còn không quá rõ ràng, cháu đừng trách móc.”

Trầm Mặc Trúc đáp: “Làm sao có thể.” Thanh Mai cảm giác, cảm thấy hân nhiên rảnh rảnh lợi nói mấy chữ này. Nàng nhìn Uyển Nhu với ánh mắt vô tội, ngọt ngào kêu lên: “Mẫu thân.”

Uyển Nhu mỉm cười nhìn nữ nhi, trong lòng cũng cảm thấy Thanh Mai nhất định là cố ý. Ai, nha đầu nghịch ngợm này.

“Đây là bút, mực, giấy, nghiền mực. Đây là bàn đọc sách. Đây là bình hoa.” Uyển Nhu dạy Thanh Mai nói chuyện, đem tất cả đồ dùng trong nhà từng bước từng bước chỉ cho nàng xem. Những đồ này Thanh Mai phần lớn biết, chỉ là có chút từ ngữ nói ra khỏi miệng tới âm điệu đều thay đổi, phát âm rất không chuẩn, thỉnh thoảng chọc cho Uyển Nhu và Tú Họa cười to.

Qua mấy ngày này, đồ dùng trong nhà Thanh Mai cũng có thể nói ra tên, Uyển Nhu liền mang theo Thanh Mai đi phía ngoài sân. Chỉ vào hoa cỏ cây cối, ánh mặt trời, mưa móc, đám mây, bầu trời, hoặc là cá bơi lội trong nước, chim bay trên trời nhất nhất nói cho Thanh Mai. Có khi còn dạy nàng niệm thơ:

“Cây xanh rậm, ngày hè dài.

Ao hồ in ngược lâu đài lung linh.

Gió khua rèm kết thủy tinh,

Tường vi nở rộ, khắp đình ngát hương.”*

(Đây là bài thơ “ Ngày hè ở trên đình nữ” do Thái Trọng Lai dịch thơ)

Ở trong mắt Uyển Nhu, Thanh Mai rất thông minh, thứ gì vừa học thì đã biết. Nhưng nàng lại cực kỳ lười nhác, không bao lâu sẽ kêu mệt. Phơi mặt trời ầm ập, gió thổi mềm nhẹ, chỉ chốc lát sau là có thể ngủ. Thật là một nha đầu vô tâm vô phách, trừ ăn ra, thì thích ngủ.

“Làm sao con có thể ngủ nhiều như vậy đây?” Uyển Nhu có khi có nghi ngờ. Thanh Mai lăm bầm nói: “Ngủ bù cho lúc trước kia không được ngủ.”

Uyển Nhu không có nghe rõ; “Con nói cái gì?” Thanh Mai nói: “Ngủ bù cho những lúc sau này không được ngủ.”

Cuộc sống vô ưu vô lự, tự tại nhàn nhã đi chơi chính là thời nhi đồng rồi, bao nhiêu đứa trẻ đem thời gian lãng phí ở việc khóc rống, chạy loạn, chơi điên

cuồng, nàng muốn thừa lúc ngày tốt đẹp này để ngủ đủ! .

Uyển Nhu còn đang vì Thanh Mai nói mà giật mình, Thanh Mai đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khiến nàng không khỏi lộ ra mỉm cười sùng nịch , nhẹ nhàng lau nước miếng ở khóe miệng bé.

Lúc Thanh Mai có thể xuống đất chạy loạn , liền thích chạy đi nghe Lý Độ giảng bài cho Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc.

Lý Độ quả thực chính là một vị mỹ học gia, nghe hắn giảng bài là một loại hưởng thụ rất tốt. Kinh thư điển tịch buồn phiền, không thú vị hắn có thể nói một cách trang nhã ung dung khí thế dương dương (dương dương tự đắc), thi từ ca phú hắn nói ra là như một bức tranh xinh đẹp, khóa học âm nhạc thì như âm thanh của tự nhiên. Coi như là nghe không rõ, hoặc là chẳng muốn đi nghe, đan xen cùng với thanh âm không nhanh không chậm, nhẹ nhàng chậm chạp thanh thản để ngủ một giấc cũng là tốt. Cho nên hơn nhiều năm tương lai sau này, khi Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc đi học, Thanh Mai cũng sẽ ngồi ở một bên, thảnh thơi nghe mấy câu, đại đa số là ngủ một giấc, một ngày thời gian cứ như vậy đã qua.

Duy nhất không hài hòa, chính là Trầm Mặc Trúc luôn là dùng ánh mắt bất thiện nhìn nàng.

Thanh Mai nghĩ, nhất định là bọn họ bị nghiêm khắc yêu cầu, cho nên ghen tỵ với nàng không có việc gì làm. So với nhau, ca ca Lý Nhiên quân tử hơn, đối với nàng luôn là cười hi hi ôn hòa như mặt trời ấm áp tháng ba của mùa xuân , rất có phong độ huynh trưởng.

Ngày nào Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc học võ, Thanh Mai liền quán Lý Độ kể chuyện xưa cho nàng, hoặc là cùng hắn đọc thơ viết chữ. Có đôi khi cũng thừa dịp Lý Độ và Uyển Nhu họp tấu một khúc , len lén ngủ lấy lại sức.

Thời gian thong thả mà qua, tựa như nước chảy, trong lúc vô tình chính là vài lần xuân thu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mĩ Cảnh

Ba năm sau.

Thanh Mai gục ở trên án, lười biếng luyện chữ. Trên giấy Tuyên Thành trắng nõn, viết mấy câu từ tiêu tiêu vẹo vẹo:

Thanh ngọc án (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn) Lãng ba chưa quá Hoành Đường lộ

Môi mắt theo phương trần ngó

Cầm sắt niên hoa ai đã độ

Nguyệt hoa dài tạ

Vàng son song hộ

Chỉ có xuân biết chỗ

Chòn vòn mây biếc hành cao mộ

Thái bút đoạn trường mới đề câu

Thử hỏi nhàn sâu chừng mấy hã

Một sông khói cỏ

Đầy thành tơ liễu

Lúc mai vàng mưa đỏ

*(Đây là bài thơ Thanh ngọc án của Hạ Chú ở thời kỳ bắc Tống)

Thanh Mai cầm lên nhìn lại nhìn, ai oán thở dài. Một bài thơ hay, lại bị nàng viết thành như vậy, nàng cảm thấy rất xin lỗi Hạ lão.

Trầm Mặc Trúc ôm cầm đi đến, đứng ở bên cạnh Thanh Mai nhìn một chút, hỏi: “Nàng nhìn thấy bài thơ này ở đâu?”

Thanh Mai bị sợ hết hồn vì hán bỗng nhiên xuất hiện, phục hồi tinh thần lại, bất mãn nói: “Hình như là trên quyển sách của phụ thân, ta cũng không nhớ rõ nữa.”

Trầm Mặc Trúc hừ một tiếng, trên căn bản Thanh Mai có thể lý giải ý ngầm của hán: còn nhỏ tuổi, ở chỗ này mà thương xót Xuân thu buồn, cảm thán cái gì buồn vớ vẩn, thật đúng là người điên! .

Thanh Mai luôn luôn phải nhìn thấy hán, nên tâm tình cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, không khỏi hỏi: “Người tới đây làm cái gì?”

Trầm Mặc Trúc nói: “Cầm đã học xong, ta tới đàn cho nàng nghe.”

Thanh Mai ngạc nhiên nói: “Tại sao muốn đàn cho ta nghe?” .

Trầm Mặc Trúc lại hừ một tiếng, “Bá phụ nói, quân tử đánh đàn, một là đối tri âm, hai đối với giai nhân. Ta chưa gặp phải tri âm, mặc dù nàng không tính là giai nhân, nhưng cũng là thế tử tương lai của ta, nên đành phải đàn cho nàng nghe thôi.” .

Nghe hán nói một cách miễn cưỡng, Thanh Mai chán nản, “Người cũng có thể đàn cho Minh Nguyệt Thanh Phong*(*trắng thanh gió mát*), tri âm tri kỷ.” Cắn gí ở chỗ này nhìn nhau mà chán ghét đây?

Trầm Mặc Trúc nói: ” Minh Nguyệt Thanh Phong, tri âm tri kỷ đều không hiểu, không thể nói, nếu ta đàn sai, ai tới nói cho ta biết?”

Thanh Mai muốn nói: người đàn sai thì ta cũng không nhất định nghe ra. Nhưng khi nhìn bộ dạng Trầm Mặc Trúc ghé tòm kia, nếu nói ra những lời này, nhất định sẽ bị hán cười nhạo chết . Cho nên ngậm miệng không nói, ngồi rầu rĩ.

Trầm Mặc Trúc dọn xong cầm, ngồi chồm hổm ở phía trước, gờ tay lên gảy dây cầm, tiếng đàn réo rắt chân thành liền từ trên dây đàn mà ra, róc rách như nước chảy không dứt. Mà bộ dạng hán ngồi thẳng khay đàn, ánh mặt trời buổi chiều hoa mỹ phía sau ngoài cửa sổ rọi xuống, giống như một bức họa.

Mặc dù Thanh Mai có chút không tình nguyện, lại bị tiếng đàn của hán đầu độc, dần dần thật tình nghe. Hán bắn ra thủ khúc này uyển chuyển lưỡng lự, triền miên không dứt, như là có từng sợi buồn nhẹ quanh quẩn lướt nhẹ không chịu đi, cũng tương tự như ý cảnh trong bài thơ nàng vừa viết kia. Cẩn thận nghe tới, khúc điệu cũng chính là điệu《 Thanh Ngọc án 》.

Đàn xong một khúc, Trầm Mặc Trúc hỏi: “Như thế nào?”

Thanh Mai vốn định đã kích hán một phen, rồi lại cảm thấy hán mới có chín tuổi tuổi, có thể đàn hay như vậy, xoắn quýt một lát mới mở miệng nói: “So với phụ thân của ta còn kém xa.”

Trầm Mặc Trúc lại hỏi: “So với Lý Nhiên?” .

Thanh Mai không phải không thừa nhận, “So với ca ca thì tốt hơn.” .

Mặc dù nàng không có học âm nhạc từ tể, nhưng thường xuyên nghe Lý Độ Uyển Nhu đàn sáo, kèn sáo và vân vân, mưa dầm thấm đất, tài nghệ thường thức vẫn phải có. Lời nói trái lương tâm quá mức thì nàng cũng không nói được, Lý Nhiên đánh đàn quả thật không bằng Trầm Mặc Trúc, mà chênh lệch kia còn đủ cho nàng nghe ra được.

Trầm Mặc Trúc ngoéo cái môi, nói: “Cái này là đủ rồi.”

Trong tiềm thức của Thanh Mai lại dịch ra lời của hán chưa nói xong: hán và Lý Nhiên là đồng thời học đàn, hai người luôn là tranh cường hào thắng đều không nhường cho, chỉ cần so sánh với Lý Nhiên tốt là được. Đợi thêm một thời gian, chưa chắc không thể vượt qua Lý Độ.

Thanh Mai đang im lặng, Trầm Mặc Trúc đã ôm cầm sáng láng đi.

Ngoài Thanh Mai dự liệu chính là, Trầm Mặc Trúc còn đến chỗ nàng mấy lần, cách mấy ngày lại mang theo cầm mà đến. Cuộc sống của Thanh Mai thoáng cái lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, Trầm Mặc Trúc này là cố ý tới hành hạ nàng đúng không? .

Tất nhiên tiếng đàn của hán coi như tuyệt đẹp, nhưng sắc mặt lạnh lùng thật sự không cách nào thương tâm duyệt mục*(*cảnh đẹp ý vui*). Còn bất chợt dùng ánh mắt bất mãn nhìn Thanh Mai, Thanh Mai không ngừng mà tự kiểm điểm lại mình, nhưng không biết là đã trêu chọc hán lúc nào.

Mấu chốt quan trọng nhất chính là, cho tới nay Thanh Mai coi âm nhạc tuyệt đẹp làm ca khúc thôi miên, trước nghe Lý Độ Uyển Nhu khay đàn mấy khúc là ngủ được. Nhưng là đối mặt với Trầm Mặc Trúc, nàng dám ngủ sao? Không nói đến cái ánh mắt lạnh như băng kia chiếu lên lưng người ta, căn bản ngủ không được, coi như là không cần thận ngủ thiếp đi, với tính cách của hán có thù tất báo như vậy chuyện tình không lẽ phép không chừng hán sẽ vụng trộm làm cái gì.

Hơn nữa, hán còn chuyên chọn thời điểm buổi trưa nàng muốn ngủ. Cho nên Thanh Mai luôn khôn khổ muốn chết lại không thể ngủ trong thống khổ giày dũa, kia trình độ thống khổ không thua kém kiếp trước đi học lúc ngủ gà ngủ gật thì vừa gặp phải một vị giáo viên nghiêm nghị .

Thanh Mai im lặng hỏi ông trời, đòi trước nàng cũng không làm cái gì nên nghiệt, tại sao trêu chọc phải một con yêu nghiệt như vậy?

Mà sắc mặt Trầm Mặc Trúc cũng càng ngày càng khó coi, rốt cục có một ngày, đang đánh đàn được một nửa bỗng nhiên ngừng lại. Thanh Mai giết mình một cái hoàn toàn hết buồn ngủ, đoan đoan chính chính ngồi nhìn hắn.

Trầm Mặc Trúc thở dài nói: “Ta đàn khó nghe như vậy sao?”

Thanh Mai lập tức lắc đầu nói: “Không có không có, quả thực có thể so với tiên nhạc. Câu nói kia là nói thế nào nhỉ? Khúc này chỉ có ở trên thiên thượng, nhân gian khó được vài lần nghe thấy!”.

Trầm Mặc Trúc nâng trán: “Nàng không phải là thường xuyên nghe bá phụ, bá mẫu tấu nhạc để ngủ sao? Mặc dù tài đánh đàn của ta kém xa so với nhị vị, nghĩ cũng không đến nỗi làm cho nàng mệt nhọc mà không ngủ được ?”.

Tâm tình của Thanh Mai a, quả thực có thể dùng bị phần để hình dung. Thật muốn xông qua nhéo cổ Trầm Mặc Trúc hỏi, tại sao ngươi không nói sớm a, tại sao không nói sớm! .

Từ đó, Trầm Mặc Trúc đánh đàn, hoặc là tấu ca khúc hiện tại hắn đang học, Thanh Mai mệt nhọc cứ yên tâm to gan ngủ, yên tâm ngủ thoải mái.

Vừa lúc trong viện hoa và cây cảnh, có ánh sáng chạy dài, có đôi khi Thanh Mai sẽ sinh ra mấy phần cảm khái “đánh đàn tại đây, ai ngủ cũng tốt”.

Gió thu dần dần thổi, có một lần Thanh Mai ở trong sân ngủ thiếp đi, cảm giác bị ôm lấy, mở mắt ra thế nhưng nhìn thấy là Trầm Mặc Trúc. Nàng cả kinh buồn ngủ hoàn toàn không có, rung giọng nói: “Chẳng lẽ, mấy lần trước cũng là người ôm ta vào trong đi ?”.

Trầm Mặc Trúc bình tĩnh nói: “Trời giá rét, ngủ ở bên ngoài dễ dàng bị cảm lạnh.”

Thanh Mai chỉ cảm thấy, Trầm Mặc Trúc ôn nhu như vậy lực sát thương vượt xa cái loại vụng trộm bắt nạt nàng, làm cho nàng lo sợ bất an một thời gian thật dài. Nhìn thấy Trầm Mặc Trúc cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, đỏ mặt tím đập mắt tự nhiên. Sau lại dứt khoát nghĩ, dù sao mình còn là một đứa trẻ bốn, năm tuổi, coi như cái gì cũng không biết sao.

Nhưng là một lần Trầm Mặc Trúc đánh đàn, Thanh Mai nghe khúc tử rất có chút ít vị thiên miên đặc ý, nghe cũng rất quen tai. Tinh tế suy nghĩ một chút, dĩ nhiên là Lý Độ thường đàn cho Uyển Nhu, 《Phượng cầu hoàng》! .

“Ngươi lưu manh!” Thanh Mai nhảy lên, đỏ mặt cảm tức Trầm Mặc Trúc.

Trầm Mặc Trúc khẽ mỉm cười, nói: “Xem ra nàng nghe hiểu.”

Thanh Mai cơ hồ chưa từng thấy Trầm Mặc Trúc bình thường cười quá, cũng là chút ít nụ cười gian trá, nụ cười tính toán, nụ cười giễu cợt, cười nhợt nhạt mấy không thể nhận ra, còn chán vô cùng. Nụ cười này, nhưng thoáng như mỹ ngọc sinh huy, sắc sỡ loá mắt, làm cho nàng hơi có chút tinh thần sáng ngời.

Chờ Thanh Mai phục hồi tinh thần lại, Trầm Mặc Trúc đã để cảm xuống đi tới bên nàng. Thân ảnh của hắn chặn lại ánh nắng nên hơi có chút cảm giác bị áp bách, Thanh Mai bỗng nhiên có loại cảm giác xấu, “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”.

Trầm Mặc Trúc lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Nàng đoán thử coi?” Chậm rãi cúi thấp xuống, hai mắt chăm chú nhìn Thanh Mai.

Sau đó, ở trong ánh mắt khiếp sợ của Thanh Mai, cắn lên môi nàng

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thương Tâm

Thời điểm Thanh Mai lớn hơn chút nữa, được Uyển Nhu cho phép có thể đi chơi cùng với Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc.

Một đoàn trẻ con tuổi sần sần nhau, đi đến bờ sông để thả diều, hoặc là đập núi chơi nước, dạo phố, cuộc sống của Thanh Mai thoáng cái thêm rất nhiều niềm vui thú. Cho đến lúc này Thanh Mai mới thật sự rõ ràng cảm giác mình biến thành một đứa bé, cho nên thường xuyên làm cho quần áo bẩn bẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn có vài vết bẩn, về nhà thì Uyển Nhu chỉ nhìn bằng ánh mắt sùng nịnh không thể làm gì được, chỉ thở dài một trận.

Cùng nhau chơi đùa trong có một người tên là Lục Minh Chương, người ta gọi là Bàn Tử *(bé), vóc người đúng là giống như biệt danh, mập mạp, đi vài bước thì thở gấp. Lục Minh Chương còn có một thói quen, nhìn thấy cô bé xinh đẹp thì thần hồn điên đảo, còn muốn đi đùa giỡn mấy câu.

Thanh Mai cảm thấy, đây chính là một điển hình một loại Ác bá đời trước đùa giỡn phụ nữ hoàng, mạnh đoạt dân nữ... Mỗi lần đi ra ngoài Lý Nhiên cũng muốn nhắc nhở Thanh Mai, rời xa người này, theo sát mình, đừng chạy mất. Thanh Mai đồng ý gật đầu, sau đó bắt đầu với theo đuôi Lý Nhiên.

Song, Thanh Mai năm tuổi nhưng lớn lên phần điều ngọc mài, trắng trẻo khả ái, Lục Minh Chương Hoa Hoa Công Tử tương lai làm sao có thể bỏ qua cho nàng đây? Cho nên ở một lần Lý Nhiên nói chuyện rất hăng say với một nữ tử khác, hẳn ta cười híp mắt đến gần nàng. Thanh Mai ghi nhớ Lý Nhiên lời mà nói..., không bị hấn “Lời ngon tiếng ngọt” mê hoặc, nhưng Lục Minh Chương càng nói hăng say rồi, nói năng cũng có chút lỗ mắng.

Kỳ quái chính là, ở đây lần sau này, Thanh Mai cũng không gặp Lục Minh Chương đi ra ngoài cùng nhau chơi đùa nữa. Thật lâu sau này, Thanh Mai mới từ Lý Nhiên nghe nói, Lục Minh Chương bị Trầm Mặc Trúc hung hăng giáo huấn một trận, cũng cảnh cáo hẳn sau này không bao giờ... đứng xuất hiện ở trước mặt hẳn nữa. Thanh Mai không khỏi ác ý phỏng đoán, mỹ nhân Trầm Mặc Trúc kia có phải hay không cũng bị Lục Minh Chương đùa giỡn rồi?

Thiếu Lục Minh chương, đối với những đứa trẻ kia cũng không còn ảnh hưởng gì. Mọi người vẫn hay cùng nhau kết bạn du ngoạn, điên điên khùng khùng, không buồn không lo.

Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc cùng Trầm Dịch luyện võ mấy năm, đánh nhau lợi hại nhất, cho nên cũng đã thành Vương của lũ trẻ con. Trầm Mặc Trúc vốn có gương mặt lạnh lùng khí tràng mười phần, mặc dù tính cách không tốt, lại được mấy bé trai rất sùng bái. Mà Lý Nhiên luôn cười hi hi, tính cách ôn hòa, cho nên được nhiều cô bé quý.

Làm muội muội của Lý Nhiên, Thanh Mai bị ảnh hưởng rất nhiều bởi ánh hào quang của ca ca mình, thành đối tượng để cho các cô bé khác kết giao, còn thỉnh thoảng nhận được một chút lễ vật như đồ ăn vặt, đồ chơi nhỏ.... Nếu không phải cô nhân luôn luôn tương đối hàm súc, đoán chừng nàng đã rất nhiều lần bị ủy thác nhận thư tình cũng nên.

Xem xét lại Lý Nhiên, hẳn đã mười tuổi không còn là nắm lùn trắng nõn nà, dần dần có khuynh hướng thân ngọc có chút dài ra, người cũng trở nên khả ái đẹp mắt, gợn tay nhấc chân rất có khí độ. Đối với những cô gái thích kẻ cận hấn, hẳn cũng không thấy phiền chán, cùng các nàng nói về nói nhẹ nhàng mỉm cười, một đôi hoa đào mắt híp lại, Câu Hồn Nhiếp Phách, nữ hài tử đó liên rồi rít mặt đỏ bừng.

Này, quả thực chính là trắng trợn câu dẫn sao!.

Trên đường về nhà, Thanh Mai hỏi Lý Nhiên: “Ca ca thích mấy tỷ tỷ kia sao?”.

Lý Nhiên thờ dài một hơi, giống như là rất buồn rầu nói: “Bọn họ đều thích quần ta, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là trò chuyện với bọn họ.”

Thanh Mai im lặng, ta xem người rõ ràng là rất thích thú rồi? Còn có, có thể đem ánh mắt người đặc ý giấu điếm đi một chút sao? Không lấy kết hôn làm mục đích yêu thương thì cũng coi là đùa bốn lưu manh, như người vậy ngay cả đùa bốn lưu manh cũng không bằng. Thanh Mai cảm thấy có cần thiết nhắc nhở một chút Lý Nhiên: “Ca ca làm như vậy sẽ làm các nàng lầm tưởng ca ca thích các nàng, không tốt lắm đâu?”.

Lý Nhiên lơ đãng nói: “Ta chỉ là trò chuyện với các nàng mà thôi, không giống như Bàn Tử, một không có sờ các nàng, hai không có hôn môi nàng, cũng không có lỗ mắng cử chỉ gì.”.

Lại so sánh mình với tên háo sắc đồ Lục Minh Chương, ca ca thật đúng là làm người ta lo lắng a. Thanh Mai tiếp lời nói: “Ba còn chưa ngủ với các nàng.”.

Lý Nhiên nghi ngờ: “Ngủ? Làm sao ngủ?”.

Thanh Mai nhe răng cười một tiếng, “Không rõ vấn đề có thể thỉnh phụ mẫu đi.”.

Lý Nhiên là một hài tử học giỏi, không hiểu liền hỏi, cho nên hướng Lý Độ hỏi: “Muốn làm sao có thể ngủ với cô bé?” Sau đó, bị Lý Độ lấy ra gia pháp giáo huấn một trận, cộng thêm ba tháng không cho phép ra cửa, tự mình nghĩ lại.

Thanh Mai nghe nói chuyện này sau, kinh hãi. Không nghĩ tới phụ thân là một người ôn hòa, cũng sẽ làm loại chuyện tình bạo lực này. Nguyên ý của nàng chỉ là hi vọng hẳn có thể biết vấn đề của ca ca, cũng hướng dẫn dạy bảo thích hợp, không làm cho hẳn ngộ nhập lạc lối.

Thanh Mai cảm lấy một lọ thuốc đi tìm Lý Nhiên, Lý Nhiên đang nằm lỳ ở trên giường, nhìn thấy nàng tới hữu khí vô lực nói một tiếng, lại bắt đầu hừ đầu. Thanh Mai ngạc nhiên nói: “Đau? Muội nghe nói lúc ca bị phụ thân đánh một tiếng cũng không kêu, thuốc cũng không cho mẫu thân bôi, muội còn tưởng rằng ca không thấy đau đây.”

Nói đến cái này Lý Nhiên liền tức giận! Hẳn lớn như vậy lần đầu tiên bị dạy dỗ nặng như vậy, mà chính là đang trong tình huống không giải thích được thì đã bị đánh một bữa, làm sao hẳn phục? Thanh Mai gấp cái đầu dài chôn ở cánh tay, không nói lời nào, cũng không nhìn nàng, cũng biết hẳn còn đang giận dữ. Cho nên

Nhẹ giọng hỏi: “Ca ca tốt, rốt cuộc ca làm sao lại chọc giận phụ thân?”.

Lý Nhiên buồn bực nói: “Ta làm sao biết? Ta liền hỏi phụ thân một câu, muốn làm sao ngủ với cô bé, sau đó phụ thân không nói hai lời đã gọi người lấy gia pháp!” “Xì!” Thanh Mai nín cười, lại không có thể nhịn được, cười đến mặt mày cong cong. Ca ca người cư nhiên nói trắng ra, không chút nào hời hợt chuyển ra những lời này, không phải là tìm đánh sao? Lý Nhiên bất mãn nói: “Muội còn cười!” cho nên cất tiếng Thanh Mai cười to.

Lý Nhiên còn đang buồn bực, “Những lời này có cái gì không ổn sao? Hẳn tại sao muốn tức giận như vậy? Chẳng lẽ cái này ‘ngủ’ còn có thâm ý khác?”

Thanh Mai thật vất vả và cười tủn tủn, dừng lại, đối với Lý Nhiên nói: “Ngủ, dĩ nhiên chính là ý ‘ngủ’ kia. Ngày ngày phụ mẫu ngủ cùng nhau, cho nên mới sinh hạ ca và muội. Ca hỏi phụ thân như vậy, là muốn biết như thế nào cùng mấy tỷ tỷ kia sinh trẻ con sao? Cái này còn muốn vô lễ hơn Lục Minh Chương sờ a, hôn a. Còn ca nữa nói mấy tỷ tỷ kia đều thích quần lấy ca, ca còn đối với các nàng ấy bằng vẻ mặt ôn hoà cùng các nàng tùy ý trêu chọc, sau này các nàng quần ca không tha thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ca nghĩ lấy hết các nàng về nhà ư, như vậy thì khác gì Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), thiếu gia quần áo lụa là chứ? Hành vi thiếu đạo đức như vậy, thì phụ thân nên hay là không nên giáo huấn ca ca đây”.

Lý Nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “Ta làm sao dần như vậy, cũng không nghĩ tới chứ? Hoàn hảo muội nhắc nhở ta, quả thật muốn cưới nhiều người như vậy, thì hậu viên đầy chương khí mật mù, Phụ thân còn không đánh chết ta? Ta phạm phải sai lầm lớn như thế, còn không tự biết, trận đánh này cũng đáng giá.”

Thanh Mai thỏa mãn gật đầu, “Nếu ca biết sai rồi, thì phải đi nhận sai với phụ thân.” Lý Nhiên nhanh chóng đáp ứng. Thanh Mai lấy ra thuốc, “Thuốc này đừng quên gọi người giúp đỡ bôi.”

Lý Nhiên nhanh chóng gọi lại nàng, khẩn cầu: “Muội muội tốt, là muội đưa tới, không bằng thuận tiện giúp ta bôi nhé?”

Thanh Mai kỳ quái, “Tại sao muốn muội bôi cho ca?”

Lý Nhiên nhăn nhó hạ xuống, “Nếu không kêu người nào giúp ta? Phụ thân, mẫu thân, không được. Ta đều lớn như vậy rồi, sao làm phiền bọn họ? Nha hoàn, gà sai vật, cũng không được. Cái mông của ta, tại sao có thể bị bọn hần nhìn đi!”

Hóa ra là thẹn thùng a. Thanh Mai cười nói, “Nếu không đi gọi Trầm Mặc Trúc tới bôi cho ca?”

Lý Nhiên lập tức nói: “Không được, càng không được! Hần tới còn không cười nhạo chết ta?”

Cho nên, Trầm Mặc Trúc tới thăm bệnh, người cũng kêu người chặn lại a? Thanh Mai nghĩ, chuyện này cũng có liên quan đến nàng, dù sao ở trong mắt Lý Nhiên mình còn là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, hần đều cảm thấy không ngại, mình coi như cái gì cũng không biết làm muội muội tốt, giúp ca ca tốt bôi thuốc, cũng tránh cho trong lòng còn có áy náy.

Thanh Mai vừa cẩn thận lau thuốc, vừa cảm thán: phụ thân thật đúng là không có hạ thủ lưu tình a. Mà Lý Nhiên cẩn thận, từ đầu tới đuôi một tiếng cũng không kêu ra khỏi cổ họng.

Sau khi vết thương của Lý Nhiên bôi thuốc xong, còn phải đi nhận sai với Lý Độ. Dĩ nhiên không tiết lộ mấy lời nói của Thanh Mai, chỉ nói sau này nhất định không vi phạm lễ giáo, không lỗ mãng nữa, làm một chính nhân quân tử, cũng kiểm điểm lại những hành động trong khoảng thời gian này. Lý Độ thấy biết sai có thể thay đổi, thật là vui mừng, cho nên quan tâm thân thể của hần một chút, bài trừ lệnh cấm túc.

Ngày thứ hai, Lý Nhiên ôm sách lên trên lớp, Trầm Mặc Trúc quan tâm nói: “Cái mông như thế nào, còn có thể ngồi đi?” Mặc dù không có thể tận mắt nhìn thấy hình dạng cái mông của Lý Nhiên, thật là tiếc nuối, hiện tại tới đã kích một chút cũng tốt.

Lý Nhiên dưỡng bệnh mấy ngày, tính tình cũng dưỡng tốt lên chút ít, chỉ hơi mỉm cười nói: “Đa tạ quan tâm. Thanh Mai tự mình bôi thuốc cho ta, đã khá.”

Trầm Mặc Trúc quay đầu đi, không hề nữa để ý tới hần.

Thanh Mai không có đi theo nghe giảng bài, một người trong phòng vẽ tranh. Ngoài cửa sổ một ao hoa sen mở rất rõ, nàng vừa nhìn, vừa vẽ lấy. Bỗng nhiên, Trầm Mặc Trúc xuất hiện. Sắc mặt hần âm trầm, nói vậy không có chuyện tốt, Thanh Mai đứng dậy đã nghĩ rồi đi. Còn chưa đi mấy bước đã bị bắt được, Trầm Mặc Trúc đem nàng chống đỡ ở trên vách tường, hai tay chống ở hai bên ngăn cản đường đi của nàng, trên cao nhìn xuống mắt nhìn xuống nàng.

“Người lại muốn làm gì?” Thanh Mai không nhịn được hỏi.

“Cầm nàng bôi thuốc cho Lý Nhiên!”

“Vì chuyện này?”

Trầm Mặc Trúc thấy vẻ mặt nàng mạn bất kinh tâm, tức giận nói: “Nếu nàng dám không nghe lời ta ..., ta liền.”

“Như thế nào?” Thanh Mai mỉm cười hỏi. Tiểu tử này lại uy hiếp nàng.

Trầm Mặc Trúc cúi đầu, “Cẩn nàng.” Một ngụm cắn lấy Thanh Mai trên môi.

Thanh Mai chỉ cảm thấy trong nháy mắt thế giới quan của nàng đổ vỡ! A a a, nàng vẫn cho là người này quá mức trưởng thành sớm, thì ra là, phải không cẩn thận nhìn thấy phụ mẫu hần gì kia sao? .

Chương 6: Chuyện Vui

Thanh Mai nhớ lại những năm huyết lệ sử bị Trầm Mặc Trúc bắt nạt, từ nàng còn là một trẻ nít trong tã lót, thường xuyên bị bấm mặt, nắm cánh tay, gãi ngứa làm cho tỉnh giấc, càng về sau bị lời nói lạnh nhạt, ác ý giễu cợt, trêu cợt tính toán, rồi đến hôm nay bị hắt khinh bạc. Quả thực có thể nói một đường huyết lệ, làm người ta giận sôi!

Người này trong mắt mọi người (trừ Lý Nhiên) là người ít nói ít lời, tiền bối có độ quân tử, thật ra thì có một mặt âm u như vậy không muốn người biết. Hình tượng vô si của hắn ở trước mặt Thanh Mai lộ không bỏ sót, không có chút nào phong thái quân tử, lấy lớn hiếp nhỏ còn không cho là nhục.

Máu chốt là Lý Độ, Uyển Nhu cảm thấy Trầm Mặc Trúc tìm Thanh Mai ngoạn nhi là tới bồi dưỡng tình cảm, hai người cũng là người sáng suốt, tùy ý hắt ra vào nội viện, không cho Lý Nhiên tới quấy rầy. Cho nên những năm này có không ít năm tháng Thanh Mai cũng là ở dưới dâm uy của Trầm Mặc Trúc vượt qua.

Hiện tại hắn cũng không có một chút kiêng kỵ như vậy, sau này còn không càng thêm liều lĩnh bắt nạt nàng? Trải qua một phen thâm tư thực lực*(nghĩ sâu tính kỹ), Thanh Mai làm ra một quyết định trọng yếu: tìm Trầm Dịch luyện võ đi. Không hy vọng có thể thắng được Trầm Mặc Trúc, vốn dĩ sau nếu như động thủ, ít nhất cũng không hề có lực hoàn thủ đúng không?

Thanh Mai đem cái này quyết định nói cho Lý Độ, Lý Độ chỉ hơi mỉm cười nói: “Con thích thì hãy đi đi.” Bởi vì Thanh Mai luôn là biếng nhác, có đầu không đuôi, chuyện gì đã hết mới mẻ một cái sẽ không hứng thú, Lý Độ cũng chỉ coi là nàng nhất thời cao hứng, chơi chán thì sẽ buông ra.

Ngày thứ hai Thanh Mai và Lý Nhiên cùng lúc xuất hiện ở Trầm gia, “Trầm bá phụ, không ngần ngại dạy thêm một người?”.

Trầm Dịch có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn là hòa ái hỏi: “Thanh Mai muốn học cái gì?”.

Thanh Mai nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cách không điểm huyết, võ nghệ cao cường, còn có nội công tâm pháp?”.

Trầm Dịch bật cười, “Bá Ngôn kể chuyện võ hiệp xưa cho con nghe nhiều quá sao?” Bá Ngôn là tự*(tên khác ngoài tên chính) của Lý Độ. Thanh Mai gật đầu, nàng quả thật thường nghe Lý Độ nói chút ít việc giang hồ ít người biết đến, kiếp trước cũng nhìn không ít, còn tưởng rằng cái thế giới này thật sự có những thứ này đây. Hỏi Trầm Dịch: “Ca ca bọn họ học những thứ gì đây?”.

Trầm Dịch cười nói: “Cũng là một chút võ nghệ binh pháp: công phu quyền cước, đao thương kiếm kích, cung cưỡi ngựa bắn, bài binh bố trận phương pháp.”

Thanh Mai không chút khách khí vuốt mông ngựa, “Sớm nghe phụ thân nói bá phụ lợi hại nhất, các kiểu kỹ năng đều thông, còn biết sử dụng binh pháp đây!” Nhìn binh khí trên kệ các loại vũ khí, buồn rầu nói: “Người xem con có thể học cái gì đây?”.

Trầm Dịch gọi người khác đi tìm một kiếm đem hệ số nguy hiểm giảm bớt, “Không bằng đi học mấy bộ kiếm pháp, nhẹ linh hoạt, rất đẹp mắt, rất thích hợp cô bé học.” Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc còn đang còn khổ sở đứng trung bình tấn, Trầm Dịch nhân cơ hội này dạy kiếm pháp cho Thanh Mai.

Dạy một bộ kiếm pháp xong, Trầm Dịch thở dài nói: “Thường nghe Bá Ngôn nói về con rất thông minh, hôm nay vừa thấy quả thế, học nhanh hơn so với Mặc Trúc và Nhiên nhi ban đầu.” Thanh Mai có chút xấu hổ, phụ thân khen nàng thông minh sau nhất định cũng thuận tiện nói câu, chính là rất lười, chẳng qua là Trầm Dịch không nói ra tới mà thôi.

Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc đối luyện, Thanh Mai rồi cùng Trầm Dịch ở bên cạnh quan sát, vừa nghe hắn giảng giải. Chỉ thấy Trầm Mặc Trúc dùng đao, Lý Nhiên sử dụng kiếm, một đao pháp mạnh mẽ, khí thế bức người, một kiếm đi nhẹ nhàng, phiêu dật tiêu sái, càng đầu càng khó khăn phân biệt. Đao kiếm tương giao, hàn quang bắn ra bốn phía, Thanh Mai nhìn thấy mà giật mình.

Trước kia nhìn thấy Lý Nhiên ở trong sân luyện quyền hoặc là luyện kiếm, chỉ cảm thấy rất là thưởng tâm duyệt mục, còn thường xuyên chạy đi quan sát. Không nghĩ tới chân chính lúc đánh nhau cũng là như vậy, lúc trước nàng còn thấy Trầm Mặc Trúc cũng bắt quá năm tuổi mới chính thức luyện võ, hiện tại nàng luyện sẽ có một ngày có thể vượt qua bản lĩnh của hắn. Bây giờ nhìn hắn và Lý Nhiên triển đấu liều lĩnh sức lực, lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Ai, nàng hay là làm người rảnh rồi người lười, tùy tiện học mấy bộ kiếm pháp, cường thân kiện thể là tốt rồi.

Còn có, ca ca và Trầm Mặc Trúc trị giá oán hận nhất định là ở nơi này ngày qua ngày tích lũy dần trong các cuộc đánh nhau đúng không?

Buổi trưa ở Trầm gia có cơm trưa. Thực Hoa hỏi Thanh Mai: “Nhà ta thức ăn ngon hay không?” Thanh Mai gật đầu, “Ăn ngon.” Sau đó bị Thực Hoa trêu ghẹo nói: “Ăn ngon cũng nhanh làm đau nhà ta.” Thanh Mai cúi đầu giả bộ không rõ, Trầm Mặc Trúc mặt không đổi sắc đang ăn cơm.

Xế chiều là luyện cưỡi ngựa bắn cung. Trầm gia có một chuồng ngựa rất lớn. Mã trắng, Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc cỡi ngựa bắn tên đùa bắt diết nhặc hồ. Trầm Dịch tìm ra một thanh cung tên nhỏ không biết Trầm Mặc Trúc hồi nhỏ đã dùng qua, dạy Thanh Mai bắn tên, cũng không cho nàng lên ngựa.

Lúc trở về, Thanh Mai rất là khiêm tốn hướng Lý Nhiên thỉnh giáo: “Ca ca, ca biết muốn làm sao đánh thắng Trầm Mặc Trúc sao?”

Lý Nhiên về mặt u oán: “Nếu ta biết thì tốt rồi”.

Thanh Mai: “.”.

Sau rất nhiều ngày, Thanh Mai vẫn rất đúng lúc cùng Lý Nhiên đi Trầm gia. Làm cho Lý Độ, Uyển Nhu đều có chút sợ hãi than, đây là lần đầu tiên Thanh Mai kiên nhẫn để tâm làm một chuyện như vậy đây.

Ánh sáng mùa thu rạng rỡ, chính là thời cơ tốt để thu hút thú rừng. Trầm Dịch quyết định mang theo Trầm Mặc Trúc, Lý Nhiên đi ra ngoài thành săn thú, thuận tiện xem bọn họ cưỡi ngựa bắn cung như thế nào, Thanh Mai cũng đi theo. Lên đường trước, Thanh Mai có chút quẩn quýt, vừa lúc trên đường đây ánh nắng vàng của mùa thu, nàng không muốn buồn bức ngồi ở trong xe ngựa, nhưng nàng cũng sẽ không cỡi ngựa.

Trầm Mặc Trúc nhìn ra tâm tư của nàng, hỏi: “Muốn ta dẫn nàng sao?” Hắn ngồi ở một con tuấn mã, cao lớn thông minh cúi đầu mắt nhìn xuống nàng, cười đến có chút không ai bì nổi, phảng phất đang chờ Thanh Mai mở miệng van xin hắn.

Lý Nhiên cười một con con ngựa trắng từ bên cạnh hắn chen chúc tới đây, khinh thường nói: “Muội muội của ta nghĩ cưỡi ngựa thì cũng là ta mang muội ấy theo, cũng không cần làm phiền người”.

Hai người đang âm thầm phân cao thấp, Trầm Dịch cưỡi ngựa tới đây, cúi người ôm lấy Thanh Mai, “Hai người các con vẫn chiếu cố chính mình đi, xem ai trước ra khỏi thành!” Giơ roi giật ngựa, mau chóng đuổi theo. Thanh Mai quay đầu hướng Trầm Mặc Trúc làm mặt quỷ, vó ngựa như bay, rất nhanh đã bỏ xa bọn họ.

Dường như Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc đồng thời đến. Trầm Dịch mang đến gia đình chia làm hai đội, một đội đi theo Lý Nhiên, một đội đi theo Trầm Mặc Trúc, kêu bọn hắn trước buổi trưa phải về tới đây. Còn mình thì sai một gia đình đi theo thập nhật con mồi, mang theo Thanh Mai xung quanh du ngoạn.

Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc đối với loại trò chơi nhiệt huyết sôi trào này rất cảm thấy hứng thú, cũng muốn nhân cơ hội này phân cao thấp, lẫn nhau trao đổi một cái ánh mắt, mang đám người hướng đi hai hướng khác nhau.

Công phu cưỡi ngựa, bắn cung của Trầm Dịch rất tốt, Thanh Mai ở trên ngựa không có cảm giác xóc nảy, mà mỗi lần hắn bắn tên thì chắc chắn sẽ trúng, thật giống như săn thú chỉ là hắn tiện tay thôi, rất có một tí cảm xúc không thêm đếm xỉa tới. Thanh Mai một đường nhìn núi, nhìn nước, nhìn bắn tên, đùa rất vui vẻ. Đồng thời kính nể Trầm Dịch đến trình độ tột đỉnh, dùng mấy lời ca ngợi của Lý Độ trước kia ca ngợi hắn một phen.

Đến gần buổi trưa, Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc đồng thời trở lại, con mồi của hai người cũng kém không nhiều lắm, từng người hừ một tiếng, nhìn đối phương ánh mắt không phục lắm.

Trầm Dịch đem một vài con mồi xử lý tốt, cắt thành miếng, dùng que trúc xuyên qua, nướng ở trên lửa. Trầm Dịch còn tự thân bắt đầu nướng miếng thịt, động tác của hắn rất lão luyện, như nước chảy mây trôi. Chỉ chốc lát mùi thơm nhẹ nhàng đi ra ngoài, rải thêm gia vị, mùi thơm càng nồng đậm, Thanh Mai đều nhanh chảy nước miếng.

Sau khi thịt nướng tốt, Thanh Mai khăn cấp cầm một chuỗi cắn ăn, giọng nói vừa mơ hồ không rõ khen: “Ăn ngon thật! Bá phụ thật lợi hại, có nhiều tài năng như vậy”.

Trầm Dịch đắc ý nói: “Ban đầu du Nam đi Bắc cùng với Bá Ngôn, túc ở dã ngoại hoang vu rất lâu, cũng là ta đi săn chút ít món ăn thôn quê tới nướng ăn, thủ nghệ này cũng là khi đó luyện ra được”.

Thanh Mai nói: “Phụ thân chịu trách nhiệm về tranh, trong nhà bá phụ treo cái bản đồ địa hình núi sông thuận lợi kia, cũng là bút tích của phụ thân con sao.”

Trầm Dịch nói: “Ăn đồ đặc của ta, đương nhiên là muốn giao chút ít tiền com.”.

Thanh Mai nói: “Vật này cũng quá mắc tiền một tí, hôm nay con có may mắn ăn vào, rất cảm thấy vinh hạnh”.

Hai người bèn nhìn nhau cười. Trầm Dịch còn nói về lúc trước gặp một chút chuyện lý thú, trong ngôn ngữ rất có ý hoài niệm. Ba đứa trẻ nhỏ nghe rất say sưa, Lý Nhiên đối với Trầm Mặc Trúc nói: “Nếu không sau này chúng ta cũng kết bạn mà đi du lịch thiên hạ đi?”.

Trầm Mặc Trúc không trả lời, nhưng trong mắt hiện lên một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cẩm Tú

Thanh Mai bảy tuổi, Uyên Nhu không cho phép nàng đi ra ngoài chạy loạn, muốn nàng ở nhà bắt đầu học tập nữ công may vá. Trong đó quan trọng nhất chính là thêu,

Ở kiếp trước ngay cả tranh thêu chữ thập cũng học không xong, thật đúng là một chuyện vô cùng thống khổ.

Thêu ra đồ hết sức quý dị coi như xong, còn thường xuyên đâm vào tay của mình. Thanh Mai đối với chuyện tình khô khan như vậy thật sự không cảm thấy một chút hứng thú nào, nhưng thái độ của Uyên Nhu rất kiên quyết, không học không được, bất kể nàng làm nũng ăn quít cũng không được.

Thêu đối với cô gái mà nói, tựa như cưỡi ngựa bắn cung rất quan trọng đối với nam tử như vậy. Nhất là cô gái ở trong gia tộc lớn, người có thể không cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, có thể không ngâm thi tác đối xuất khẩu thành thơ, chỉ cần lược biết mấy chữ là được. Nhưng là, người phải am hiểu nữ công thêu thùa, cho dù những thứ cho dù có người khác làm giúp, có thể vĩnh viễn cũng không bao giờ dùng đến. Nếu nói “Tứ Đức” “Đức, Ngôn, Dung, Công” chỉ đúng là cô gái phẩm đức, đối đáp, dáng vẻ, cùng nữ công. Rất nhiều nam tử coi đó là tiêu chuẩn chọn vợ.

Thanh Mai bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là tĩnh tâm lại học cho tốt. cái mà Thanh Mai tiến bộ duy nhất chính là, số lần đâm vào tay càng ngày càng ít rồi, thêu đồ vẫn là một hình tròn rồi loạn hồng bét.

Uyên Nhu mỉm cười khích lệ nói: “Mỗi cái cô gái bắt đầu học cũng là như vậy, ban đầu mẫu thân cũng giống con. Chỉ cần con ổn định tinh thần luyện lại cho tốt, cũng có thể thêu ra mấy dạng hoa văn xinh đẹp.”.

Thanh Mai nhìn sản phẩm thêu của Uyên Nhu, đường nét lưu loát, phối hợp màu sắc tinh diệu, đồ án tinh mỹ, sắc sỡ loá mắt, quả thực rất xinh đẹp. Nghĩ tới mình có một ngày cũng có thể có thể thêu tinh mỹ như vậy, không khỏi tăng thêm động lực, vui đầu khổ luyện.

Dĩ nhiên, lý tưởng tuy đẹp tốt, nhưng con đường trở ngại thì dài. Thanh Mai ở trên con đường xa còn lâu mới đến được đích, Trầm Mặc Trúc giống như là rất nhàn nhã đi chơi, thường xuyên đến sân nàng ngồi một chút, uống một chén trà, thuận tiện thưởng thức thái độ buồn bực của nàng. Thanh Mai khắc sâu nhận thức lúc ban đầu hần và Lý Nhiên đọc sách đến choáng váng, thì nàng ở một bên thanh thoi ngủ ngon.

Thật đúng là không phải là không báo, mà chưa tới lúc a. So với nhau, ca ca quân tử hơn, hoàn toàn không so đo với nàng chuyện ban đầu, còn thường xuyên khích lệ nàng, cũng mua được một món đồ chơi nhỏ tới để dành tâm linh nàng bị đá kích. Còn kẻ này, đuổi đều không đuổi đi được!

Rốt cục, Thanh Mai thêu xong khăn thứ nhất trong đời nàng, nhìn vui rạo rức. Mặc dù thêu coi là không quá tốt, nhưng cũng coi là hình dạng, khá hơn so với cái hình tròn rồi loạn lúc trước. Trầm Mặc Trúc tới, bên cạnh nàng hỏi: “Nàng thêu cái gì thế?”

Thanh Mai nói: “Người đoán?” Sau đó tràn ngập mong đợi nhìn hần.

Phim truyền hình thường xuyên diễn một đoạn ngắn như vậy: một cô gái thêu tốt hai con uyên ương, một nam tử tới đây hỏi: “Nàng thêu cái gì thế?” Cô gái nói: “Chàng đoán?” Sau đó nam tử nhìn một lát nghĩ ngợi nói, “Là con vịt sao?”.

Coi uyên ương thành con vịt, chuyện sát phong cảnh như vậy, không thể trách tài thêu của cô gái không tinh, chỉ có thể trách chàng trai kia không biết suy nghĩ, có người nào tự dung đi thêu con vịt? Không cần dùng đầu nghĩ cũng biết là uyên ương sao.

Cho nên, vì không muốn giẫm vào vết xe đổ, Thanh Mai rất có dự kiến trước không có thêu uyên ương nghịch nước, mà là thêu hoa sen mới nở. Hồng chính là Hoa, lục chính là lá, rõ ràng như vậy, Trầm Mặc Trúc nhất định nhìn ra đúng không?.

Trầm Mặc Trúc cau mày suy tư một lát, không xác định nói: “Là hai đóa mây màu hồng phấn ư, những thứ này màu xanh biếc, là bầu trời? Nhưng là bầu trời không phải là màu lam đầy sao? Cũng chưa từng thấy qua mây hồng như vậy.”.

Thanh Mai tâm tình buồn bực a, quả thực không thể dùng tiếng nói để hình dung. Tại sao mới vừa rồi còn cảm thấy thêu không sai đây? Thật là khó coi chết đi được! Quả nhiên hầu hết Trầm Mặc Trúc có thể sát phong cảnh.

Thanh Mai muốn đem khăn xoắn ném xuống, lại bị Trầm Mặc Trúc đoạt mất, “Nàng không cần, thì cho ta đi.”

Loại vật này tại sao có thể rơi vào trong tay của hần? Thanh Mai chém giết, nhưng nơi nào còn đoạt trở lại? Trầm Mặc Trúc trêu chọc nàng một trận, đem khăn thu vào trong ngực: “Sau này nàng không nghe ta mà nói. . ., ta liền nói cho người khác biết đây là nàng thêu.” Sau đó ở ánh mắt Thanh Mai phần nộ, sáng láng tự nhiên rời đi.

Qua chuyện này, Thanh Mai hóa tức giận vì động lực, càng thêm chăm chỉ luyện tập. Trải qua một năm khổ luyện, tài nghệ thêu rốt cục ngày một rõ tinh diệu, chiếm được lời khen của Uyên Nhu.

Thanh Mai nhiều lần xác nhận, sau khi cảm giác mình thêu xác thực không sai, quyết định thêu mấy đồ đưa cho phụ mẫu, ca ca, còn có Trầm bá phụ và Trầm bá mẫu. Trầm Dịch, Thục Hoa vẫn coi Thanh Mai như nữ nhi ruột thịt của mình, dĩ nhiên Thanh Mai cũng muốn đưa bọn họ một phần.

Thanh Mai tự mình thiết kế mẫu hoa, thêu cho Lý Độ chính là một bộ mưu đồ Sơn Thủy, Trầm Dịch là một con Hùng Ưng uy phong lẫm lẫm, Uyên Nhu và Thục Hoa là hoa lan u tĩnh cùng hoa sơn trà nhiệt liệt. Lý Nhiên làm thành một túi thơm, thêu tường đồ án vân Cổ Tùng, hàm ẩn lấy chữ của hần Vân Tùng.

Lý Độ rất hài lòng đối với mưu đồ Sơn Thủy, khen tài họa bức tranh nàng cũng đề cao. Uyển Nhu nhìn thấy tài thù thừa của Thanh Mai lại có tình tiền, đương nhiên rất vui vẻ.

Trầm Dịch và Thục Hoa cũng rất thích. Trầm Dịch tán thưởng một câu, Thục Hoa lời kéo tay Thanh Mai cười hi hi nói: “Lúc đầu ta học thù, đầu ngón tay sưng lên cũng không còn học xong, cho nên hiểu rõ gian khổ trong cái này. Còn tưởng con cũng không học được, đã bảo mẫu thân con không nên ép con học đấy.”

Thanh Mai tỏ vẻ: bá mẫu nguoi những lời này tại sao lúc trước ta mới bắt đầu học sao không nói? Chẳng qua, thời điểm học thù rất cực khổ, nhưng bây giờ cảm thấy rất vui vẻ, nếu nói vui sướng khi thành công ước chừng chính là như vậy sao.

Cao hứng nhất chính là Lý Nhiên. Hắn dùng lời nói hoa mỹ đem Thanh Mai tán thưởng một phen sau, cầm lấy túi thơm khoe khoang với Trầm Mặc Trúc. Cho nên, sau khi Thanh Mai trở về, chỉ thấy Trầm Mặc Trúc đang chờ nàng, “Của ta đâu?”.

Thanh Mai nói: “Nguoi không phải là có sao?”.

Trầm Mặc Trúc dùng giọng nói chân thành nói: “Nàng làm thêm cho ta một cái túi thơm, Phải đẹp hơn so với Lý Nhiên.”

Thật ra thì Thanh Mai cũng thù cho Trầm Mặc Trúc một túi thơm, chính là biết xấu hổ không đưa cho hắn. Lúc này nghe hắn đương nhiên nói như vậy, nhưng cảm thấy có chút tức giận, “Nguoi muốn thì mình thù đi.”.

Nụ cười Trầm Mặc Trúc có một tia khiêu khích, “Đã như vậy, ta liền đi cho Lý Nhiên xem một chút nàng cho ta cái gì.” Đứng dậy đi ra ngoài.

“Trầm Mặc Trúc!” Thanh Mai không thể nhịn được nữa. Nàng cố gắng cực khổ thành quả, vừa mới nhận được mọi người tán thưởng, muốn cho người từng nhìn thấy tác phẩm “Mẹ của thành công”? Hơn nữa Trầm Mặc Trúc dùng cái này uy hiếp nàng làm này làm kia, thù mới hận cũ trong lòng, chỉ cảm thấy hắn thật sự khinh người quá đáng, rất cực không nhịn được nhảy qua bám hắn.

Trầm Mặc Trúc bị ép đến trên mặt đất, Thanh Mai mất đồ giăng chân ở ngang hông hắn, hai tay thất cổ của hắn, còn vừa la hét: “Bóp chết nguoi cái bại hoại này! Bại hoại! Bại hoại!” Trầm Mặc Trúc không có một tia chống cự, bộ dáng mặc người hái*(*tùy người khác làm gì thì làm*). Chẳng qua là trong mắt mang ý cười, nhìn Thanh Mai nổi dóa bộ dạng, như có ý ranh mãnh.

Thanh Mai rốt cực đem oán hận chất chứa đã lâu phát tiết đi ra, buông tay ra thờ hỗn hển. Bỗng nhiên, nàng ý thức được mình vẫn ngồi ở ngang hông Trầm Mặc Trúc, cái tư thế này thật giống như có chút không ổn.

“Véo đủ rồi?” Trầm Mặc Trúc ho hai tiếng, nói. Thanh Mai giống như giống như bị chạm điện lập tức từ trên người hắn rời đi, cách mấy bước nhìn hắn.

Trầm Mặc Trúc chậm rãi đứng lên, sửa sang lại chỗ xiêm y bị nhăn, mở miệng nói: “Nàng nghĩ mưu sát chồng sao?” Mặt Thanh Mai đột nhiên được đỏ lên, hình tượng mềm mại biết điều của nàng a, cứ như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát a hủy hoại chỉ trong chốc lát! .

Trầm Mặc Trúc khó được không có so đo cùng nàng, chỉ nói nói: “Đừng quên túi thơm của ta, nàng có thể từ từ làm, làm tốt chút. Nhưng không để cho ta chờ quá lâu, nàng biết sự kiên nhẫn của ta là hạn.” Sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Thanh Mai: “.”.

Thật là tức chết nàng! .

Thanh Mai làm túi thơm cho Trầm Mặc Trúc, là thù cây trúc thủy mặc. Hoa dạng tuy nhỏ, cũng rất tinh xảo, uyển chuyển giống như một bộ váy mực thoải mái của tranh thủy mặc, Do vài loại châm pháp phức tạp thù thành, ban đầu Thanh Mai mất không ít thời gian. Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là phải không cam tâm.

Thanh Mai cầm lấy túi thơm nhìn một chút, cuối cùng ở cây trúc phía dưới thù l một con heo gục trên mặt đất.

Thời điểm Thanh Mai đem túi thơm giao cho Trầm Mặc Trúc, bên trong cũng không có hương thảo*(*cỏ thơm*) và vân vân, mà chỉ là một túi gấm trống trơn. Trầm Mặc Trúc lấy ra nhìn một chút, chỉ thấy phía trên thù mấy ý cảnh Mặc trúc, sâu thẳm, cảnh đẹp trong tranh cùng châm pháp thù có chút tinh diệu. Nhưng là ở phía dưới cây trúc có một ít con heo lười biếng, đem ý cảnh và vân vân phá hư trong nháy mắt. Điều này hiển nhiên là thù thêm, Trầm Mặc Trúc ngốc ngốc môi, nói: “Thù không sai, ta thích. Nhưng là thêm mấy con heo nhỏ này là ai? Chẳng lẽ là tiểu Minh. . . . Châu *khả ái của chúng ta?”.

***Thanh Mai thù thêm mấy con heo, trong tiếng trung heo là trư, trước kia Thanh Mai từng gọi Mặc Trúc là Mặc Trư, mà trong tiểu Minh Châu, chữ châu và trư là từ đồng âm khác nghĩa, ở đây Mặc Trúc đang trêu Thanh Mai thù thêm mấy con heo nhỏ là đang ám chỉ con của hai người.*

Nếu nói lấy tảng đá đập chân của mình, chính là như vậy. Thanh Mai khóc không ra nước mắt, Phụ thân a, tại sao phụ thân lấy tên có nghĩa khác đặt cho người ta như vậy? Mẫu chốt là nàng đã quên mình còn có một tên này, trải qua Trầm Mặc Trúc nhắc nhở mới nhớ tới.

Thanh Mai chợt nhớ tới rất nhiều năm trước sự kiện “Mặc Trư ca ca”, hắn nhất định là cố ý đúng không? .

Mà Trầm Mặc Trúc đã cất túi thơm xong, khoan thai rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Năm Xưa

Sau học thêu, chính là học nấu nướng. Uyển Nhu nói: "Làm ra thức ăn ngon cho người thân, cảm giác rất hạnh phúc."

Thanh Mai rất tán thành. Tài nấu nướng không khô khan giống như thêu vậy, Thanh Mai cũng rất thích thức ăn ngon, rất nhanh thích thú. Nhìn thần thái hài lòng của người thân khi ăn đồ mình làm, quả nhiên so với mình ăn đồ ngon còn muốn vui vẻ, đây chính là cảm giác hạnh phúc.

Thục Hoa cảm động nói: "Uyển Nhu quả nhiên là hiền thê lương mẫu, dạy Thanh Mai lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, xuất sắc làm cho ta tự ti mặc cảm".

Nhà mẹ đẻ Thục Hoa mở võ quán, từ nhỏ dưỡng thành tính cách dũng cảm không kèm chế được, thời điểm ban đầu học nữ công, tài nấu nướng cảm thấy phiền toái, cũng không có ai buộc nàng học, cho nên thành hoang phế. Vì vậy luôn luôn kính nể đối với Uyển Nhu hiền lành thực nữ, đối với Thanh Mai cũng rất vừa ý.

Lại một năm nữa mùa thu đến, trong viện hoa cúc mở ra, từng mảng lớn cảnh tượng rực rỡ. Thanh Mai ngồi ở giữa vườn hoa, gió tây thổi mát mẻ, nhàn nhã đi chơi uống trà, ăn cao điểm tự mình làm. Hoa quế cao mềm nhũn, thơm ngon, ngọt ngào, tựa như hạnh phúc tốt đẹp này chính là một loại cuộc sống mà nàng thích nhất.

Nơi nơi gió tây ở bên trong, Trầm Mặc Trúc đi tới. Hắn đã là thiếu niên mười bốn, mười năm tuổi rồi, dáng người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, thời điểm cười có chút bộ dáng ôn nhuận quân tử. Dĩ nhiên người rất ghê tởm, chẳng qua là thật giống như không có ấu trĩ như trước.

Trầm Mặc Trúc thuận thực đi tới chỗ đối diện Thanh Mai rồi ngồi xuống, nhặt lên một khối hoa quế cao bỏ vào trong miệng. Hắn ăn cái gì bộ dáng có thể nói thường tâm duyệt mục, Thanh Mai từng đối với hắn cảm thán: "Ta cảm thấy ưu điểm duy nhất của ngươi chính là lớn lên đẹp mắt, dưỡng mắt rất tốt." Điểm này, dần theo thời gian, chỉ có tăng không có giảm. Mà Trầm Mặc Trúc từng mí mắt lên liếc nhìn nàng một cái, liền không hề nửa đề ý tới, tùy ý nàng thường thức mình giống như phong cảnh.

Cuộc sống phăng phất ở trong lúc lơ đãng đã trôi qua rồi, đây là Thanh Mai đi tới cái thế giới này đã chín năm, nàng và Trầm Mặc Trúc biết nhau cũng đã sắp được mười năm.

Mùa đông năm nay, hai nhà tụ ở chung một chỗ, vây quanh cái lò sưởi nói trong đêm.

Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc gian khổ học tập mười năm, tu văn luyện võ, cũng coi như học thành tài. Lý Độ đối với hai đệ tử xuất sắc này cũng không tiếc rẻ vài từ tán dương. Trầm Mặc Trúc nói: "Có người từ nhỏ ở cùng nơi, cũng không biết ra sao".

Thanh Mai biết hắn lại đang cố ý đập phá, chậm rãi nói: "Ngươi và ca ca học của tài hoa của phụ thân, ta thì học thái độ tàn mạn của phụ thân".

Vừa nói đứng lên, chấp tay dạo bước, nhìn ngoài cửa sổ từ từ ngâm thơ:

„

春曉 Xuân hiểu Buổi sáng mùa xuân (Người dịch: Trương Như) 春眠不覺曉,

處處聞啼鳥。

夜來風雨聲,

花落知多少? Xuân miên bất giác hiểu,

Xứ xứ văn đề điều.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu? Giấc xuân, sáng chẳng biết;

Khắp nơi chìm riu rít;

Đêm nghe tiếng gió mưa;

Hoa rụng nhiều hay ít ? .”

Đây là bài thơ Xuân hiều của Mạnh Hạo Nhiên

Một bộ tựa như tỉnh mà không tỉnh, biếng nhác, phong lưu không kèm chế được, quả nhiên rất có mấy phần đáng vẽ của Lý Độ. Làm cho những người khác đều nở nụ cười, quả nhiên bất chước rất giống.

Lý Độ mỉm cười nói: “Tốt. Cõi đời này có không ít người tài có học, người sống được tiêu sái tự nhiên lại không nhiều. Theo ta thấy , đối với thái độ nhân sinh so với học vấn quan trọng hơn, Thanh Mai không có kém hai người các con. Các con phải nhớ kỹ, quân tử chờ thời cơ mà hành động, nghèo thì tu dưỡng đạo đức bản thân để làm cốt cách, thắng khi đạt được sự chuẩn mực được chấp nhận thì kết thân. Bất kể đời người gặp gỡ như thế nào, sống một cuộc sống tự tại sung sướng mới là quan trọng.” Trầm dịch cũng mỉm cười đồng ý.

Lý Nhiên, Trầm Mặc Trúc tỏ vẻ thụ giáo, thời điểm Thanh Mai thừa dịp uống rượu trái cây hướng Trầm Mặc Trúc cười đắc ý.

Ngoài cửa sổ bông tuyết bay là tà rơi xuống, bóng đêm yên lặng, trong lúc trời đất là một mảnh xinh đẹp, tinh khiết .

Năm thứ hai mùa xuân, Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc sẽ phải từ biệt cố thổ, đi ra ngoài du lịch. Cúng bái tổ tiên, mở tiệc chia tay, hai nhà cùng nhau cho thương lượng tiến hành.

Thục Hoa dặn dò Trầm Mặc Trúc: “Sớm trở lại, thường xuyên gửi thư, đừng giống như phụ thân con năm đó vừa đi mấy năm hoàn toàn không có thư từ gì.”

Lý Độ phân phó Lý Nhiên: “Nhìn thấy cô nương mình thích thì hãy mang người ta về, đừng làm cho mẫu thân con quan tâm đến chuyện chung thân của con.”

Hai người đều đáp ứng.

Thanh Mai vô cùng hâm mộ nói: “Ca ca, muội cũng muốn đi cùng với các ca a.”.

Lý Nhiên cười nói: “Muội nên biết điều một chút ở lại nhà, thay chúng ta hiếu thuận cha mẹ hai nhà cho tốt. Ta nhìn thấy đồ gì hay sẽ nhớ mang về cho muội.”.

Cuối cùng, Thanh Mai lấy ra hai phù bình an cho Lý Nhiên: “Đây là ta đi miếu cầu được phù bình an, ca mang đi cho may mắn, có thể bình an, thuận buồm xuôi gió.”.

Lý Nhiên cười nói: ” Ta cũng không cần đến hai phù bình an a, có người một cái cũng không có, hay là ta nên phân cho hần một cái đây?”

Thanh Mai đỏ mặt, nói: “Tùy ca.” Liền cúi đầu đi. Nàng núp ở bụi hoa phía sau, nhìn hai thiếu niên cười ngửa, thân ảnh càng lúc càng xa, biến mất ở nơi tận cùng của Thiên Sơn.

Tối ngày hôm qua.

Thanh Mai ngồi ở trước án ngâm người, Trầm Mặc Trúc đập trên ánh trăng mà đến.”Lý Thanh Mai” lần đầu tiên hần gọi cả họ tên của nàng.

Hần nói: ” Bộ dạng nàng mới ra sinh, bộ dáng nàng mới vừa tập đi , bộ dạng nàng mới bắt đầu nói chuyện, lần đầu tiên nàng viết chữ, vẽ bức tranh thứ nhất , thêu kiện đồ đầu tiên. Tất cả bộ dáng xấu nhất , cũng bị ta nhìn thấy. Cho nên, nàng chỉ có thể gả cho ta.”

Hần nói: “Chờ ta, ta sẽ trở lại xem Lễ cập kê của nàng. Sau đó, cưới nàng làm vợ.”.

Minh Nguyệt sáng tỏ như nước, hần đang nắm lấy khuôn mặt của nàng, lần đầu tiên hôn ôn nhu mà triền miên .

Sau khi Trầm Mặc Trúc đi, mỗi tháng cũng sẽ gửi một phong thư cho Thanh Mai. Trong thư phần lớn là nói bọn họ đi nơi nào, dọc đường chứng kiến cảnh tượng, gặp người thú vị hoặc chuyện, chuyện bọn họ hành hiệp trượng nghĩa. Các nơi thức ăn ngon, cũng đều nói hết với nàng , còn viết rất cặn kẽ .

Thanh Mai mỉm cười đọc thư, chưa bao giờ cảm thấy Trầm Mặc Trúc là một người dài dòng như vậy a. Mặc dù nàng chân không bước ra khỏi nhà, nhưng phảng phất đi theo đám bọn hần cùng nhau nhìn hết những thứ kia Sơn Sơn Thủy Thủy, nhân vật cảnh tượng. Dần dần tin nhiều hơn, Thanh Mai không có chuyện gì liền lấy ra để xem một chút, tiêu ma thời gian.

Uỷên Nhu bắt đầu dạy Thanh Mai quản gia, nàng nói: “Những chuyện này sớm học một ít, Thục Hoa là người lười, sau này nhất định tất cả chuyện đều vứt cho con.” Thanh Mai ở trong lòng yên lặng nói thầm : ta cũng vậy, rất lười a .

Một chút nữ quyền thiết Hoa yển, Uỷên Nhu cũng sẽ mang theo Thanh Mai đi. Ở trong đó có rất nhiều người, là Thanh Mai sau này cần giao thiệp. Khác với Thanh Mai từ nhỏ sống trong môi trường tự do, phần lớn cô gái ở trong nhà cao cửa rộng rèn luyện ra là mặt ngoài đoan trang, bên trong tràn đầy tính kế. Chỉ là Uỷên Nhu nên dạy Thanh Mai nấy thứ không nên dạy, bản tính của nàng vốn thông minh, ứng phó những người đó dư dả, chẳng qua là cảm thấy cùng các nàng sống chung một chỗ thật là trầm muộn lại không có thú vị.

Chẳng qua ở một lần hội hoa xuân, Thanh Mai quen được một bạn tốt, Liễu Ánh Lục. Đó là một cô bé xinh đẹp hoạt bát, thẳng thắn, hào sảng, cùng Thanh Mai nhất kiến như cố*(*mới gặp như là đã thân nhau từ trước*), hai người rất nhanh thành bạn tốt.

Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc bước lên hơn phân nửa Sơn Thủy Đại Lương sau, cùng đi Bắc Phưong. Bắc Phưong Khưong quốc có nhìn chăm chăm, vẫn xâm phạm biên cảnh nảy sinh nhiều chuyện. Mà hiện nay hoàng đế sớm có lòng bình định Khưong quốc, trải qua mười mấy năm chăm lo việc nước đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên chiến tranh cũng là bộc phát.

Uyển Nhu biết tin tức kia sau, hôn mê bất tỉnh. Lý Độ cũng là khí định thần nhàn, chẳng qua là an ủi Uyển Nhu.

Quả nhiên Trầm Mặc Trúc bọn họ đi quân doanh, mặc giáp tòng quân. Hắn vẫn đúng hạn mỗi tháng gửi thư trở lại, chẳng qua là nội dung ngắn rất nhiều, le que nẩy lời, bút tích cũng rất viết ngoáy, nhìn ra được viết thời điểm rất vội vàng. Thanh Mai chẳng bao giờ hồi âm cho hắn, chẳng qua khi Uyển Nhu vào miếu thắp hương thời điểm cũng sẽ đi theo đi, vì bọn họ cầu phúc.

Một lần cùng Liễu Ánh Lục giải sầu, gặp lại Lục Minh Chương. Hắn không có bộ dạng mập mạp khi còn bé, ngược lại thành công tử tuấn tú, chẳng qua là ánh mắt lỗ mãng làm cho người ta không thích. Hắn và công tử ca quần áo lụa là ở chung một chỗ, giống như là vừa mới uống rượu xong đi ra ngoài, người đầy mùi rượu. Thanh Mai tính toán làm như không thấy, không nghĩ tới Lục Minh Chương nhận ra nàng, “Đây không phải là tiểu Thanh Mai sao? Lớn lên lại xinh đẹp như vậy.”

Thanh Mai định rời đi, lại bị ngăn cản đường đi, “Trầm Mặc Trúc đi nhiều năm như vậy, chắc là không biết khi nào trở lại, không bằng ngươi gả cho ta đi!” Những công tử ca ở phía sau hắn cười lên ha hả.

Liễu Ánh Lục tức giận trách cứ, Lục Minh Chương lại đưa tay định sờ soạng mặt Thanh Mai. Thanh Mai nhẹ nhàng cười một tiếng, mắt Lục Minh Chương hơi sáng ngời, lại bỗng nhiên cảm thấy cổ tay căng thẳng, tiếp theo cả người bị một cỗ lực đạo ngã trên mặt đất! Thanh Mai một tay lắc lắc một cái cánh tay của hắn, một cước dẫm ở trên lưng hắn, vừa nhìn vừa cười. Những tiếng cười kia còn rất tùy ý thì đột nhiên im lặng.

“Ngươi hãy nghe cho kỹ, thứ nhất, ta có hôn ước cùng với Trầm Mặc Trúc, không muốn làm trái; thứ hai, Trầm Mặc Trúc là quân tử lỗi lạc, như ngươi bậc này con nhà giàu có thể sánh bằng; thứ ba, ngươi lớn lên khó coi như vậy, cùng Trầm Mặc Trúc khác một trời một vực, thật là làm cho tâm tư người thay đổi một chút cũng không có.”.

Sau đó, Liễu Ánh Lục cười không ngừng. Cười đủ rồi, thì phẫn hận nói: “Những người này cũng quá mức! Nếu không phải ngươi luyện qua võ nghệ, bị hắn đùa giỡn thành công, hậu quả thật đúng là không thể lường.”.

Thanh Mai nhàn nhạt nói: “Hắn trước kia bị Trầm Mặc Trúc giáo huấn một trận, đoán chừng là ở tiết cái cảm phẫn này sao.”

Nguyên nhân Trầm Mặc Trúc ra tay dạy dỗ Lục Minh Chương, Thanh Mai hiện tại cũng đại khái biết rồi. Trong lòng có chút cảm động, thì ra là tại làm sao nhiều năm trước, Trầm Mặc Trúc lại bắt đầu để ý nàng sao? .

Cái tên kia a, ban đầu mỗi ngày đối mặt hắn, còn buồn bực vô cùng. Từ biệt mấy năm, lại bỗng nhiên, có chút nhớ hắn đây!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hoa Tốt

Hai năm sau, Hồ Sư Đại Lương đại phá Khưong quốc, tấn công Vương đình của Khưong quốc, bắt vương tộc Khưong quốc làm nô lệ, đại thần và hậu phi mấy ngàn người áp tải hồi kinh. Lão Khưong Vương đột tử, hai đứa con trai của hắn, một quy thuận Đại Lương, một mang theo bộ đội còn sót lại chạy trốn tới đại mạc phía bắc. Khưong quốc diệt vong, Khưong tộc cũng từ đây chưa gượng dậy nổi, cũng đã không thể chống lại Đại Lương! .

Đây là một lần chiến dịch có ý nghĩa trọng đại, hoàn toàn đánh bại vì Khưong quốc nhiều biên cảnh hơn một trăm năm, để cho uy vọng của Đại Lương Quốc nâng cao, thanh danh của đương kim Thánh thượng cũng ghi vào sử sách lưu truyền thiên cổ. Đại Lương cả nước sôi trào, cùng lúc đó, tên của hai vị thiếu niên anh hùng truyền khắp thiên hạ.

Trong trà lâu, kể chuyện cổ tích tiên sinh vỗ thước gỗ, nói về chuyện xưa hôm nay nói rất say sưa .

“Nói này Trầm tướng quân, Lý tướng quân hai vị Thiếu tướng, đều là xuất từ thành Giang Châu chúng ta. Ở Kỳ Liên sơn, hai vị tướng quân lấy ba vạn binh lực cùng Khưong quân liều chết tác chiến, cuối cùng lấy ít thắng nhiều, đại phá Khưong quân chủ lực. Quân đội Đại Lương ta mới có thể chuyển bại thành thắng, một đường thế như chẻ tre tấn công vào Vương Đình. Có câu nói ‘ công thành phong hầu ’, hai vị này tướng quân một được phong làm Uy Viễn hầu, một được phong làm An Bình hầu. Hoàng thượng vì hôn sự của An Bình hầu Lý tướng quân, đem công chúa Đại Lương xinh đẹp nhất Vân Dương công chúa gả cho hắn. Mà Uy Viễn hầu Trầm tướng quân, nghe nói đã đính hôn, nhưng vẫn có rất nhiều cô gái hâm mộ hắn. .

...”.

Hậu viện Lý gia, Thanh Mai một người ngồi ở trước bàn đu dây, nhìn một viên hoa mở rực rỡ mà xuất thần. Trầm Mặc Trúc đã nói, hần sẽ trở về xem Lễ cấp kê của nàng. Qua không bao lâu chính là sinh nhật nàng mười lăm tuổi rồi, lúc nào bọn họ mới trở về? .

Khi Lý Nhiên trở về, chính là tháng ba cuối xuân, Giang Nam cỏ cây xanh tốt, chim hót líu lo. Hần cười ngửa trở về, như quang cảnh lúc đi, chẳng qua là ngồi xuống tuần mã đã không còn là con tuần mã cũ, người cũng trở nên càng thêm trầm ổn. Năm năm không thấy, trong trí nhớ chính là thiếu niên ôn nhu kia, hôm nay đã trưởng thành một thanh niên tuấn lãng.

“Ca ca”, Thanh Mai mỉm cười nhìn hần. Lý Nhiên hướng nàng đi nhanh tới, vẫn giống như trong trí nhớ bộ dáng ôn hòa như vậy, “Ta đã trở về.”.

Thanh Mai mừng rỡ, giống như khi còn bé nhào vào trong lòng ngực của hần như vậy. Ca đã trở lại, thật sự là quá tốt. Hần ta cũng có trở về chứ?

Lý Nhiên không có nuốt lời, mang về cho Thanh Mai một rương lớn đủ loại đồ thú vị. Hần còn nói: “Trước kia đi một chỗ, ta cũng sẽ mua một thứ tùy thân mang theo, nghĩ cảm về cho muội. Đáng tiếc những thứ đó đã mất, những thứ này là ta mua từ trên đường Kinh Đô về.”.

Thanh Mai mặt mày cong cong, “Những thứ này muội cũng rất thích, cảm ơn ca ca.”.

Tách ra đã lâu, người một nhà có chuyện nói không hết. Lý Nhiên nói của hần ở bên ngoài gặp một ít chuyện lý thú, Uyển Nhu, Thanh Mai nói với hần chút ít chuyện nhà, trong nhà chó a hoa a và vãn vãn, Lý Nhiên tập chung nghe. Người một nhà vui vẻ hòa thuận, hết thấy như trước.

Sau khi Lý Độ, Uyển Nhu đi ngủ, Thanh Mai, Lý Nhiên vẫn còn đang cầm đuốc soi dạ đàm

Thanh Mai cười hỏi: “Không biết chị dâu công chúa của ta còn chưa gặp mặt , có phải là thật hay không như trong truyền thuyết nghiêng nước nghiêng thành như vậy a?”

Lý Nhiên u oán nói: “Nàng khuyên hay không khuyên quốc, khuyên hay không khuyên thành thì ta không biết. Nhưng là, nàng vì phong thái của ca ca muội khuyên đảo, cho nên mới xin hoàng thượng gả cho ta.”.

Lấy Thanh Mai hiểu rõ Lý Nhiên , nhất định hần nói không giống như vậy bất đắc dĩ , hai người này trong lúc nhất định là có trò vui. Cười hỏi Lý Nhiên: “Ca ca không thích sao?”.

Lý Nhiên thờ dãi: “Phụ thân không phải là muốn ta mang vợ trở về sao? Những năm này tận trung vì nước, chung thân đại sự của ta không thể chậm trễ, nàng ấy đem mình bồi cho ta, thì ta cố mà nhận lấy sao.”.

Thanh Mai bật cười. Lý Nhiên còn nói nói: “Trầm Mặc Trúc tiểu tử kia ở kinh thành trêu chọc không ít nát hoa đào, sợ là không dám tới gặp muội.”

Rất nhanh, Thanh Mai liền gặp được một đóa hoa mà Lý Nhiên nói là nát hoa đào. Ngày này có người ở ngoài cửa phủ ầm ĩ muốn gặp nàng, Thanh Mai đi ra ngoài nhìn, hần là tiểu cô nương xinh đẹp .

“Ngươi chính là vị hôn thê của Trầm Mặc Trúc ?” Vị cô nương kia hỏi.

Thanh Mai nói: “Phải” cô nương kia mở to mắt đánh giá nàng một trận, nói: “Lớn lên cũng chả có gì đặc biệt, Trầm Mặc Trúc sẽ không thích ngươi, ngươi mau rời khỏi hần đi.”.

Thanh Mai nhìn nàng ta một chút, lớn lên cũng không sai, diễm như đào lý, nhưng có phải hay không đầu óc có vấn đề a? .

“Làm sao ngươi biết Trầm Mặc Trúc sẽ không thích ta?” Thanh Mai cười dài hỏi, nàng nhìn thấy có một người đang đi về phía bên này, dáng người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, áo bào dất gió.

“Ngươi biết, hần viết bài thơ đầu tiên là cái gì? Hần làm văn chương đầu tiên là cái gì? Bộ dạng hần bị trách phạt là như thế nào? Chuyện hần và người khác đánh nhau, ánh mắt hần tính toán người khác , thời điểm hần đánh đàn thổi tiêu đòi ta vỗ tay. Chuyện hần ngu xuẩn, chuyện xấu ta cũng biết, hần không lấy ta, còn có thể cưới người nào?” Thanh Mai cảm thấy một trận khoái ý, a a a, đã sớm muốn nói cho tên kia những lời này thẹn thùng này, không nghĩ tới hôm nay lại có cơ hội. Mà người nọ dừng lại cước bộ, mỉm cười nhìn nàng.

Hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau, giống như là cách một khoảng cách, hoặc như là cách năm năm thời gian, cũng muốn lẫn nhau nhìn rõ ràng hơn chút ít. Giờ khắc này, Thanh Mai khắc sâu cảm giác, thì ra là bọn họ sớm tham dự vào sinh mệnh của đối phương như vậy, sớm chiều ở chung, thật là một chuyện hạnh phúc may mắn. Những thứ kia nhớ lại, sau này nhớ tới, cũng sẽ rất vui vẻ.

Cô nương kia giống như là không cam lòng, nói: “Ngươi chỉ bắt quá so với ta sớm biết hần mấy năm thôi, hần nhiều năm như vậy không gặp ngươi, làm sao ngươi biết hần còn thích ngươi?”.

Thanh Mai đối với Trầm Mặc Trúc vẫy vẫy tay, nói: “Tới đây.” Trầm Mặc Trúc đi nhanh tới, Thanh Mai đưa tay vào trong ngực hần vừa sờ, lấy ra cái túi thơm thêu Mặc trúc và Tiểu Trư kia, bên trong còn chứa một viên minh châu. Cái túi thơm này là nàng ban đầu hao hết tâm tư thêu thành , bây giờ nhìn lại có chút vụng về, còn bị lấy dấu vết loang lổ của thời gian, mà Trầm Mặc Trúc vẫn coi như trân bảo mang theo bên mình.

Thanh Mai nói: “Cái túi thơm này là ban đầu ta đưa cho hần , bên trong còn chứa tín vật đính hôn của chúng ta , mấy năm này hần vào Nam đi Bắc, tại chiến trường vào sinh ra tử, cũng chưa từng ném đi, còn bảo tồn hoàn hảo như vậy. Ngươi nói, hần là không phải là còn yêu thích ta?”

Nghe ca ca nói Trầm Mặc Trúc vẫn đem cái túi thơm này để vào trong ngực, coi như trân bảo, đụng cũng không cho người khác đụng, nguyên lai là thật a.

Sắc mặt cô nương kia trắng bệch, Thanh Mai thăm thía nói: “Cõi đời này có rất nhiều thanh mai trúc mã, có trúc mã bị nơi phồn hoa mê hoặc, từ bỏ thanh mai, hoặc trước sau như một, thích thanh mai kia như lúc ban đầu. Hiển nhiên, vị này của ta thuộc về người sau.” Trầm Mặc Trúc đưa tay trên hông của nàng.

Thanh Mai tựa vào trong lòng ngực của hắn, có lòng tốt khuyên nhủ: “Còn có, một cô gái thông minh thích một nam tử, là nên nghĩ tới như thế nào có thể có được tâm của nam tử kia, mà không phải đi về phía cô gái khác thị uy. Cô nương từ đầu tới thì trở về nơi đó đi.” Cô nương kia ôm mặt đầy nước mắt chạy đi.

“Hình như nàng rất đặc ý?” Trầm Mặc Trúc nói. Hai người đi sân của Thanh Mai, ngồi ở bụi hoa quen thuộc.

“Đừng nha, rất đặc ý.” Thanh Mai nói. Có một người như thế, có thể làm cho nàng như vậy, đặc ý không chút kiêng kỵ nào, cảm giác rất tốt.

Trầm Mặc Trúc cười nói: “Nếu như ta thật thay lòng, nàng như thế nào?”.

Thanh Mai nói: “Thiên chàng!” Nàng thật thích hắn, còn thích như vậy. Thích nhiều năm như vậy. Nếu như Trầm Mặc Trúc một câu nhẹ nhàng thích người khác, rồi bỏ nàng, nàng mới không thể nào thật yên lặng mà buông tay.

Trầm Mặc Trúc làm bộ run lên, lại cười nói: “Như vậy hung a, xem ra ta còn thật không dám đòi tình biệt yêu**(thay đổi tình cảm, hết yêu thương)*.” Giờ tay lên đem nàng kéo vào trong lòng.

Thanh Mai dựa vào trong ngực hắn, cảm thụ được tim đập trầm ổn có lực của hắn, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn chàng”.

Không phải là mỗi người, cũng có thể may mắn đợi đến mình thích chính là cái kia người cũng như lúc ban đầu lúc như vậy thích mình, mà nàng lại chiếm được Trầm Mặc Trúc.

Cảm ơn chàng, cho ta một tình yêu say đắm hoàn mỹ như vậy.

Có lẽ, ta xuyên qua ngàn năm, trọng sinh mà sống, chính là vì gặp chàng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trăng Tròn

Thanh Mai cập kê, lễ vật mà Trầm Mặc Trúc đưa nàng là một hộp mộc trầm và một cây lược gỗ. Mộc trầm tổng cộng có mười hai mai, điêu khắc hết sức tinh mỹ, hoa điều đồ án trông rất sống động, đường nét lưu loát, cổ sơ trang nhã, Thanh Mai vừa thấy liền yêu thích không buông tay.

Đội nàng lần qua lộn lại nhìn đủ rồi, mới nhớ tới những thứ này cây trầm mặc dù rất tinh xảo, nhưng là so với hộp gỗ từ đàn gẩy châu khảm ngọc để đựng chúng, cũng quá không quý trọng bằng. Tại sao Trầm Mặc Trúc muốn đưa nàng cái này đây? Chẳng lẽ, đây đều là hắn tự tay làm?

Nghĩ đến đây, Thanh Mai vuốt vắn án hoa mỹ phiền phức của cây trầm, nghĩ tới Trầm Mặc Trúc một chút một chút điêu khắc, mải bộ dáng của bọn nó, không khỏi cười khê một tiếng. Này nhất định mất rất nhiều thời gian và công sức? Nếu quả thật là hắn tự tay làm, đây là lễ vật tốt nhất của nàng.

Cập kê, là lễ nghi thành nhân quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người con gái ngoại trừ đại hôn ra, cũng là một nghi thức rất trang nghiêm có nhiều hạn chế. Lễ cập kê của Thanh Mai, mời Thực Hoa làm chính tân, Liễu Ánh Lục vì tân giả.

Sau khi trải qua ba lạy ba vái phức tạp, Thực Hoa thăm thía: “Lễ nghi đã chuẩn bị xong, ngày lành tháng tốt, chiếu cáo chữ này. Là chữ Khổng Gia, mao sữ*(là những kẻ có học)* các nơi thích hợp. Giả dụ thích hợp, vĩnh viễn được duy trì bảo vệ giữ gìn, gọi là Minh Châu.”.

Tiếp theo lắng nghe lời dạy bảo của cha mẹ. Lý Độ vừa nói: “Chữ minh châu này, là bởi vì con là hạt châu trong lòng bàn tay của chúng ta. Con phải cả đời bình an vui sướng, mới không phụ sự thương yêu cha mẹ.”.

Mất Uyển Nhu đỏ hồng: “Sau này sẽ là người lớn, đừng bướng bỉnh như vậy nữa, làm việc suy nghĩ thật kỹ, chiếu cố mình cho tốt.”

Trong lòng Thanh Mai cảm động, đáp: ” Mặc dù con khù khờ, nhưng con sẽ cố gắng !” Nàng làm sao mà may mắn, có cha mẹ tốt như vậy.

Ngày này Thanh Mai còn thấy một người không tưởng được ——Vân Dương công chúa chị dâu tương lai của nàng . Mà bởi vì nàng ấy bỗng nhiên đến, nghỉ thức trăm muện không thú vị này cuối cùng kết thúc trong vui vẻ.

Vân Dương công chúa chỉ dẫn theo một thị nữ, liền từ kinh thành ngàn dặm xa xôi chạy tới. lúc Thanh Mai nhìn thấy nàng , nàng một thân hồng trang gọn gàng, tay cầm roi ngựa, xông vào phủ . Một thân phong trần mệt mỏi, cũng là không thể che hết sắc đẹp kinh người.

“Muội chính là Thanh Mai?” Vân Dương công chúa đối đầu mang sai quan, đang mặc tay áo quần lễ phục Thanh Mai hỏi.

Thanh Mai nghi ngờ gật đầu.

“Ta là chị dâu tương lai của muội.” Vân Dương công chúa cho thấy thân phận, sau đó đem cái hộp trong tay đưa cho nàng, “Nghe Lý Nhiên nói chữ minh châu của muội, cũng là hòn ngọc quý trên tay của cả nhà , ta liền trong cung chọn lấy một trăm viên Trân Châu xinh đẹp nhất , đưa.”.

Thanh Mai hai tay nhận lấy, cười nói: “Cám ơn chị dâu!” .

Vân Dương công chúa cực kỳ nhanh đi về phía Lý Độ, Uyển Nhu vẫn an sau đó, quát to một tiếng: “Lý Nhiên, ngươi cũng không nói cho Bồn công chúa một tiếng ,liền lạng lẽ rời đi kinh thành!” Hấp tấp đuổi theo phương hướng Lý Nhiên bỏ chạy , lưu lại một phòng người chứng kiến cảnh nực cười này.

Nhìn hai bóng người một trước một sau biến mất thật nhanh, Thanh Mai có loại dự cảm, ca ca của nàng đang bước lên trên con đường thê nô . Nhưng là, tại sao cảm thấy vui vẻ như vậy đây? .

Hai nhà bắt đầu thương nghị hôn kỳ Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc , trải qua một phen kịch liệt cò kè mặc cả cuối cùng định ở hai năm sau, chính cái mùa thu lúc Thanh Mai tròn mười bảy tuổi.

Thanh Mai không khỏi tiếc nuối đối với Trầm Mặc Trúc nói, ” Ban đầu phụ thân ở ngoài cửa nhà ông ngoại đàn cầm một tháng, mới đáp ứng để cho mẫu thân gả cho hấn . Bà phụ cũng là ở trên tỷ võ chọn rể . Lấy tài bản cung xuất thân nhập hóa thướng mấy trăm người, mới cưới được bá mẫu . Tại sao chàng không làm gì, lại muốn ta gả cho chàng rồi sao?” .

Trầm Mặc Trúc hỏi: “Nàng muốn ta làm cái gì?” .

Thanh Mai suy nghĩ một chút, “Chàng để cho ta cảm động, để cho ta cam tâm tình nguyện gả cho chàng.”.

Trầm Mặc Trúc nói: “Một hộp cây trầm còn chưa đủ sao?” .

Thanh Mai nghiêng đầu nhìn, nửa tai lắng nghe .

Trầm Mặc Trúc ngữ khí mềm nhẹ , chậm rãi nói: ” Thời điểm bên ngoài du lịch, ta tình cờ học xong như thế nào dùng đầu gỗ làm thành cây trầm. Mỗi lần nghĩ tới nàng thì khắc một cái, hy vọng có thể sau khi nhìn thấy nàng, làm ra cây trầm xinh đẹp hơn, tôi gần nàng hơn. Có đôi khi ở dưới ánh trăng, có đôi khi ở trước đêm mưa tiêu, còn có thời điểm đi biên quan mỗi lần cảm thấy sống không quá ngày mai, cũng sẽ khắc một cái. Tưởng tượng thấy nàng đang ở trước mặt của ta, treu chọc nàng, chọc giận nàng, treu chọc nàng, hoặc là lẳng lặng yên nhìn ngươi như vậy. Dần dần, ta cũng không biết khắc quá nhiều cây trầm như vậy.”

Hắn giống như là nhớ lại thời gian dài khi chia ly, ánh mắt có chút mê ly. Giơ tay lên, cho nàng nhìn chỗ cầm dao, nơi đó mài thành vết chai rất dày, giống như là tích lũy những thứ tư niệm kia trong quá khứ, thành dấu vết không thể xóa mờ.

Thanh Mai vươn tay, muốn sờ sờ những vết chai cứng rắn kia, lại bị hấn cầm lấy tay. Lòng bàn tay hấn thật ấm áp, bởi vì cầm dao cầm kiếm trong thời gian dài có chút cảm giác thô ráp, nhưng cho nàng có cảm giác an toàn vô hạn. Hấn mỉm cười nhìn nàng: “Sau đó ta hao hết tâm tư khắc lại mười hai cái cây trầm kia, muốn làm nàng vui vẻ, nàng thích không?” .

Thanh Mai gật đầu, “Thích, rất thích.” .

“Kia, có nguyện ý hay không ta dùng thời gian cả đời , từ từ khắc cây trầm cho nàng?”.

“ Được.” .

“Nàng có nhớ ta không?” .

Thanh Mai đang nhớ lại mỗi tháng hấn cũng sẽ đứng lúc gửi thư về, nói liên miên cần nhàn nói về hấn hết thảy, phảng phất những năm này hấn cũng chưa từng rời đi, vẫn đều ở bên cạnh nàng. Nàng nghĩ tới một chuyện, “Chàng chờ ta một chút!” Thật nhanh chạy ra.

Rất nhanh, nàng đã chạy trở lại, đem một phong thư rất lớn nhét trong ngực hấn, đỏ mặt chạy đi.

Đó là thư nàng viết cho hấn . Hấn gửi về mỗi một phong thư , nàng cũng đọc thật tình, nhìn thật lâu, rồi cũng trở về, một khoản một khoản viết xuống năm năm thời gian, chẳng qua là chẳng bao giờ gửi đi ra ngoài. Nhưng là mới vừa nàng bỗng nhiên rất muốn, đem năm năm này thời gian của mình cũng chia cho hấn.

Mà Trầm Mặc Trúc nhìn bóng lưng nàng vội vã rời đi, nhẹ nhàng cười.

Sinh nhật Thanh Mai mười bảy tuổi, Uyển Nhu như cũ tự mình xuống bếp làm một chén mì trường thọ cho nàng ăn. Thanh Mai mỉm cười nói: “Cảm ơn mẫu thân.” Cúi mặt xuống ăn xong rồi, bỗng dưng nước mắt Uyển Nhu chảy xuống. Đây là sinh nhật cuối cùng Thanh Mai làm ở nhà.

Đương nhiên, Thục Hoa biết trong lòng nàng ấy suy nghĩ gì, không khỏi cười nói: “Ngươi không phải đã nói, Thanh Mai gả đi nhà chúng ta cũng không phải là con gái của ngươi rồi? Mà chúng ta đi lại gần như vậy, tùy thời có thể trở về gặp ngươi.”

Thanh Mai cũng nói: “Đúng vậy a, sau này còn muốn ăn mì trường thọ do mẫu thân làm, con còn không ăn đủ đây.”

Uyển Nhu cũng biết Thanh Mai xuất giá rồi, sẽ không giống những cô gái khác một năm nửa năm như vậy khó mà về nhà mẹ đẻ một chuyến. Nhưng là nữ nhi muốn đến sớm chiều chung đụng không thể mỗi ngày thường gặp hầu hạ dưới gối nữa, vẫn cảm thấy có chút thương cảm, cười mắng một câu hai người này một xương một họa.

Đào mất đến tháng tám Thu sâu, cây quế tỏa hương, lễ tiết đoàn tụ sum vầy. hôn kỳ Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc, cũng đến.

Thanh Mai một thân đồ thẩm lễ phục, Uyển Nhu tự mình buộc lại Bội khăn cho nàng, tha thiết dặn bảo. Ở Trầm Mặc Trúc một lần lại một lần đọc thơ thúc dục, Thanh Mai từ biệt cha mẹ, huynh trưởng, đi lên xe ngựa. Trầm Mặc Trúc cưỡi ngựa trước dẫn, một đường diễn tấu sáo và trống, hướng tới Trầm gia mà đi.

Trải qua một loạt trình tự vô cùng phức tạp, hai người hoàn thành lạy Lễ. Thanh Mai vẫn quạt tròn che mặt, chờ Trầm Mặc Trúc làm thơ trên cách quạt. Nàng vốn định nhân cơ hội này háo hão chọc ghẹo chọc ghẹo hắn, chậm chậm không bắt lại cây quạt, lại bị hắn một lần lại một lần đọc thơ văn từ hoa mỹ tình nùng ý mật khiến cho nàng mặt đỏ tới mang tai, chỉ đành phải nhận thua lấy ra cây quạt.

Hai người bị ủng vào tân phòng, uống rượu hợp cần, một búi tóc nhỏ của mình bị cắt xong kết thành đồng tâm kết đặt ở dưới gối. Sau đó mọi người chúc phúc xong thì lui ra, chỉ để lại hai người bọn họ sống vai gối.

Mới vừa rồi bọn họ uống rượu kia là lúc Thanh Mai mới ra đời, Lý Độ dùng quả mơ ngâm thành rượu, chôn sâu dưới đất mười bảy năm, đợi nàng hiện tại xuất giá lúc này mới đào. Trải qua mười bảy năm mới đào lên, rượu mơ nhẹ chua ngọt trở nên hương nồng thuần hậu. Dường như Trầm Mặc Trúc chỉ cảm thấy mình say, cũng không biết là bởi vì rượu kia, hay là vì người trước mắt. Hắn giờ tay, chậm rãi xoa gương mặt của nàng.

Thanh Mai cùng hắn quen biết đã lâu, cũng không thấy nhiều lắm khăn trương, chẳng qua là ngượng ngùng vô cùng, đỏ mặt cúi đầu, đẩy lấy hắn ánh mắt nóng bỏng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mai tò mò hỏi: “Tại sao chàng chưa nói gì, rốt cục cũng cưới được ta đây?”

Trầm Mặc Trúc lấy vật trong túi, ánh mắt nhìn nàng: “Nàng đàn như vậy, chỉ cần không bị người khác bắt cóc, ta còn có cái gì mà không an tâm sao?”

Thanh Mai: “.”.

Hắn khẽ mỉm cười, dưới ánh nến tuần mỹ chói mắt, ôm nàng hướng trên giường đi. Màn trướng chậm rãi rơi xuống, che kín quang cảnh bên trong. Ngoài trướng, một đôi nến đỏ đang cháy, trắng đêm vẫn còn sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương Cuối

Ngày thứ hai, Thanh Mai tỉnh lại trong ngực Trầm Mặc Trúc. Nhìn về mặt thỏa mãn mỉm cười nhìn nàng, không nhịn được nắm quyền đánh tới bộ ngực hắn, “Chàng tên khốn kiếp này! Khốn kiếp! Khốn kiếp!”

Tâm tình của Trầm Mặc Trúc rất tốt, cười đến vẻ mặt ghé tởm, “A, bại hoại biến thành khốn kiếp sao?”

Thanh Mai tròn mắt trừng hắn, Trầm Mặc Trúc trêu chọc nàng một lát, xem chừng nàng sắp tức giận, nghiêng người lộ ra phía sau lưng, “Cũng xem một chút kiệt tác của nàng, xin bớt giận.”

Trên lưng của hắn trắng bóng như ngọc, giờ đây có một mảng lớn các loại vết trảo, vết nhéo, quả thực thâm không nổi nhìn, Thanh Mai một chút không lời nào để nói. Nhưng là tối ngày hôm qua không nhìn rõ, hiện tại mới phát hiện trên người hắn có vài vết thương, thật sâu nhọt nhọt ở trước ngực, trên vai, trên cánh tay các nơi, thoát nhìn như trên ngọc hoàn mỹ lại có tỷ vết thật là chói mắt.

Nàng vén chăn lên, đem Trầm Mặc Trúc toàn thân cao thấp cẩn thận kiểm tra một lần, đưa tay vuốt những thứ vết sẹo kia, đau lòng nói: “Còn đau

không?” .

Trầm Mặc Trúc cười nói: “Đã sớm không đau. Chỉ là nang còn mờ xuống như vậy, sợ là xảy ra vấn đề.” Đưa tay ôm nang ở trong ngực.

Thanh Mai mới vừa rồi thương tâm a, khổ sở a, đau lòng a các loại tâm tình, bị một câu nói kia của hắn làm cho biến mất, đỏ mặt vỡ xuống hắn. Trầm Mặc Trúc buồn bực thanh âm nở nụ cười.

Thanh Mai hỏi: “Ca ca của ta, hắn cũng như thế sao?” .

Trầm Mặc Trúc vừa nói: “Cùng ta không kém bao nhiêu đâu, chẳng qua là vai trái từng bị một mũi tên lạc bắn thủng, sợ là muốn nghiêm trọng chút ít.”

Có một lần hắn đi dò xét địch tình, gặp được đại đội Khương binh. Hắn cơ hồ cho là mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, Lý Nhiên mang theo tất cả binh mã đến đây cứu viện, chẳng qua là hắn tới cũng bất quá không công chịu chết.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên về mặt Lý Nhiên khi đó, hắn vừa ra sức chém giết kẻ địch binh, vừa không đếm xỉa tới vừa nói: “Nếu như người có chuyện, Thanh Mai làm sao bây giờ?” Đúng vậy a, bọn họ là bằng hữu tốt nhất, huynh đệ, cũng là người nang để ý nhất, cũng là muốn sống trở về thấy nang, tại sao có thể nhìn đối phương gặp nguy hiểm mà không để ý? .

Cuối cùng, tìm đường sống trong cõi chết. Bọn họ lấy ba vạn binh lực, cứng đối cứng đánh bại Khương quân mười vạn chủ lực, sáng tạo kỳ tích Đại Lương lần đầu tiên đại quy mô chiến thắng Khương quốc. Mà bọn họ từ trong vùng máu đi ra, ánh mắt nhìn tới nơi nơi đỏ lôm, ngay cả trong mộng cũng là từng tấm táng lớn huyết sắc cùng xương cốt gãy lìa. Ngay lúc đó Lý Nhiên bị một tên ám tiễn bắn trúng, ở trên giường nằm hơn một tháng.

Dĩ nhiên, những thứ gió tanh mưa máu kia, hắn vĩnh viễn sẽ không nói cho Thanh Mai.

Nghe giọng nói Trầm Mặc Trúc hơi hốt, Thanh Mai trong lòng rất không có tư vị gì. Người khác đều chỉ hâm mộ bọn họ còn trẻ thành danh, nhưng nơi nào biết bọn họ vì đất nước giao ra mồ hôi và máu? Những thứ kia nang không có ở bên cạnh cuộc sống, bọn họ kinh nghiệm như thế nào nguy hiểm nặng nề từ từ nhất sinh ra sao?

Mắt Thanh Mai đỏ hồng gục ở trong lòng ngực của hắn, đưa tay ôm hắn, dường như muốn cho hắn một chút ấm áp, hoặc như là mình cần tìm kiếm an ủi.

Mặc dù Trầm Mặc Trúc vui mừng khi nhìn thấy Thanh Mai với ánh mắt thương yêu, lại không nghĩ nhìn thấy bộ dạng nang rầu rĩ không vui như vậy, nói lung tung chút ít, trêu chọc cho Thanh Mai đỏ mặt tới khi đánh hắn.

Sau khi hai người tắm rửa thay quần áo, Trầm Mặc Trúc vì Thanh Mai kẻ lóng mi. Thanh Mai đã chuẩn bị sẵn sàng chờ hắn “bêu xấu”, song sau khi Trầm Mặc Trúc họa tốt, nang nhìn thấy một đôi mi nhẹ nhàng động lòng người, lông mày mềm mại như lá liễu, làm nổi bật một đôi mắt sáng tựa như làn thu thủy của nang. Thanh Mai đầu tiên là vui mừng, sau đó có chút nghi ngờ, nhíu mi đối với Trầm Mặc Trúc nói: “Khai ra, chàng có phải hay không luyện tập qua ở trên người người nào?” .

Trầm Mặc Trúc cười nói: “Quả thật luyện tập qua người khác, chính là Lý Nhiên.” .

Gi? Thanh Mai có chút phản ứng không kịp. Trầm Mặc Trúc nói: “Ta thường xuyên đánh với cuộc hắn, ai thua sẽ phải đáp ứng một yêu cầu của đối phương. Hắn thua, ta kêu hắn để cho ta luyện tập kẻ lóng mi. Hắn nhìn hơi giống nang, vừa lúc lấy ra luyện tay.”

Ca ca lại đáp ứng? Còn có, “Chàng có để cho ca ca họa không?” .

“Đương nhiên cũng có.” .

Thanh Mai tưởng tượng thấy bọn họ trong đó một vị, nhất là hình ảnh Trầm Mặc Trúc biết điều một chút ngồi để cho đối phương kẻ lóng mi, không khỏi cười gục ở trên bàn trang điểm. Chờ cười đủ rồi, vẫn không quên hỏi: “Vậy trong hai người người nào vẽ tốt hơn?” .

Sau khi Trầm Mặc Trúc chải đầu xong nói: “Lông mi xinh đẹp nhất của ta đương nhiên là muốn để lại cho phu nhân nhà ta vẽ đấy.” .

Thanh Mai: không sánh bằng người ta thì cứ nói thẳng đi.

Thanh Mai kính trà Trầm Dịch, Thục Hoa, Thục Hoa cảm thán nói “Cuối cùng đem con cưới vào cửa” Ánh mắt đặc ý nhìn nang, cười nhẹ nhàng uống nhấp, hỏi Thanh Mai: “Tối hôm qua Mặc Trúc có bắt nạt con không?” .

Dĩ nhiên nang bị ăn hiếp rồi, vẫn bị hung hăng bắt nạt! Nhưng là, lời này có thể nói sao?

Trầm Mặc Trúc ho một tiếng, nhắc nhở mẹ hắn chú ý một chút. Thục Hoa lúc này mới ngồi nghiêm chỉnh, giả dạng nói chút ít răn dạy khuyến khích lời mà nói. ..., đem Trầm gia tổ truyền một đôi vòng ngọc cho Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc.

Thành thân ba ngày sau, Thanh Mai và Trầm Mặc Trúc hồi Lý gia. Trầm Mặc Trúc vịn Thanh Mai đi xuống xe ngựa, Lý Độ Uyển Nhu đã tại cửa đại môn chờ bọn họ, còn có Lý Nhiên và Vân Dương công chúa đã gả cho hắn .

Nhìn một đường cặp tay mà đi nụ cười giống như hai người, tâm tình của Uyển Nhu rất tốt, “Hai người các con từ nhỏ đã thích giận dỗi, ta còn lo lắng các con trẻ tuổi khí thịnh không hiểu được nhẫn nhịn, xem ra các con chung đụng rất tốt, ta cũng vậy yên tâm” .

Thanh Mai tiến lên khoác cánh tay Uyển Nhu : “Hai người chúng con rất biết điều nghe lời, làm cho người khác bớt lo rồi, cho nên, mẫu thân a một chút cũng không cần lo lắng.”.

Lý Độ nhìn Trầm Mặc Trúc mỉm cười mà đứng nhìn về phía Thanh Mai, ánh mắt đều là ôn nhu, khẽ mỉm cười, nhàn nhả đi chơi uống trà.

Lý Nhiên đối với Thanh Mai nói: “Nếu như muội phụ dám bắt nạt muội, muội hãy cùng ta nói, ta thay muội dạy hấn!” Đây “Muội phụ” hai chữ cần được rất nặng. Lý Nhiên và Trầm Mặc Trúc sinh ra đã thích so sánh, thời gian lúc sinh không cách biệt lắm, mà bởi vì hai nhà cách một khoảng cách, vẫn không biết người nào là huynh người nào là đệ. Trầm Mặc Trúc cưới Thanh Mai, sẽ phải gọi hấn một tiếng ca ca rồi, thử nghĩ xem sẽ làm cho người ta phần chán.

“Còn có ta!” Vân Dương công chúa nói: “Nếu như hấn không tốt với muội, chỉ cần nói với ta, ta thay muội bắt nạt hấn. À, còn có ta đã làm cho hoàng huynh đưa tới chiếu thư sắc phong muội vì Hầu phu nhân, một lát làm cho người ta đưa cho muội.” Kể từ khi biết Lý Nhiên không dám tùy tiện hoa tâm, Thanh Mai không thể bỏ qua công lao cái chuyện sau kia, Vân Dương công chúa cho nàng quà lễ rất dày.

Tính tình Vân Dương công chúa thích tham gia náo nhiệt, nàng ấy và Lý Nhiên thật đúng là trời sinh một đôi. Sau khi Vân Dương công chúa xuất hiện, thường xuyên cùng Lý Nhiên làm cho gà bay chó sủa hoan khoái vô cùng, vì vậy sau khi Thanh Mai xuất giá một chút cũng không lo lắng Lý Độ, Uyển Nhu sẽ cảm thấy vắng lạnh tịch mịch.

Thanh Mai mỉm cười nói : “Mọi người yên tâm đi, hấn rất tốt với ta.” Nàng tin tưởng Trầm Mặc Trúc. Hơn nữa, cho dù sau này bọn họ thật xảy ra vấn đề gì, nàng cũng sẽ tự mình đi giải quyết. Chỉ là, có nhiều người quan tâm như vậy, cảm giác, thật rất hạnh phúc.

Hai người ở Lý gia cọ com tối, lúc trời sắp tối mới mè nheo trở về.

Buổi tối hôm đó, Trầm Mặc Trúc hỏi Thanh Mai: “Nàng sinh ra cũng thích đối nghịch với ta, nói, có phải hay không có ý?”

Thanh Mai ban đầu đích xác là có ý, bắt quá chuyện này sao có thể cho hấn biết đây? Hỏi Trầm Mặc Trúc: “Chàng nhỏ như vậy đã biết thế sự rồi?”

Trầm Mặc Trúc nói: “Ta không nhớ rõ, nhưng là ta cảm thấy nàng biết.”.

Thanh Mai cười khan hai tiếng: “Có thể là chàng vốn một bộ lạnh như băng, ta thấy vậy nghĩ đến chàng không thích ta, khi đó vẫn là trẻ con nha, có thể cũng là không quá thích chàng.”.

Trầm Mặc Trúc kéo nàng vào trong ngực, “Sau này ta sẽ ôn nhu ngọt ngào đối với nàng, như thế nào?”

Thanh Mai run lên, “Bỗng nhiên chàng nói đến lời ngon tiếng ngọt, thật đúng là làm cho người ta không thích ứng.”.

“Vậy nàng còn muốn nghe không?”.

“Dĩ nhiên muốn!”.

“Đúng rồi, ta vẫn không rõ tuy phụ thân là người luyện võ nhưng ôn hòa vô cùng, mẫu thân cũng rất hay cười, làm sao sinh ra chàng lại từ nhỏ liền thích mặt băng bó lạnh như băng vậy?”.

Trầm Mặc Trúc nói: “Trước kia phụ thân cũng giống ta, sau khi gặp mẫu thân thì mới biến thành như bây giờ. Giống như là một vò rượu mạnh, trải qua năm tháng từ từ lên men, cuối cùng có một ngày có trở nên hương thuần ôn hòa. Nàng, có nguyện ý hay không ủ rượu cùng với ta?”.

Một hồi lâu, trong màn trướng truyền đến một tiếng cúi đầu trả lời: “. Nguyện ý.”.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phiên Ngoại: Yếu Điều Thực Nữ, Quân Tử Hảo Cầu

Rất nhiều năm trước.

Sau khi Lý Độ và Trầm Dịch nhìn đã mất thiên hạ danh sơn Đại Lương, rốt cục nhớ được nên trở về nhà.

Song sau khi Lý Độ về nhà, không đợi đến cảnh tượng bị mẹ hấn ôm nước mũi nước mắt nói “Con a rốt cục cũng về nhà”, đã bị cha hấn một bữa chửi

mắng

Cuối cùng , còn nói nói: “Nuôi nhi tử là vì cái gì? Chính là vì nói dối tông đường kéo dài hương khói! Con xem một chút, bằng tuổi con người ta đã cũng có hài tử chạy đầy đường, còn con, ngay cả hôn ước cũng còn không thành! Nếu như đến lúc hai mươi ba tuổi còn không cưới vợ vào cửa, ta liền làm không có đứa con trai này rồi!” .

Lý Độ không có kịp phản ứng, ngây ngẩn cả người. Đợi cha mắng đủ, vung tay áo trở về phòng đi, hắn còn sững sờ ở trong đình viện.

Lý Độ cảm thấy rất khó ép. Hắn hôm nay mới có hai mươi hai, dựa theo cha hắn thuyết pháp, trong vòng một năm không thành thân, sẽ phải cùng hắn đoạn tuyệt phụ tử quan hệ. Nhưng là, vội vàng như vậy, hắn đi chỗ nào tìm được thê tử thích hợp ? .

Cho nên, hắn hẹn Trầm Dịch đi ra ngoài uống rượu, thổ lộ nỗi khổ buồn bực của mình. Trầm Dịch cũng so với hắn được không tốt hơn chỗ nào, sau đó hai người một khối uống lên rượu buồn bực.

Trầm Dịch chợt nhớ tới một chuyện: “Người nói lễ thượng tị* năm ấy chúng ta gặp cái kia hai vị cô nương, như thế nào?”

** là ngày lễ cổ truyền TQ vào ngày 3 tháng 3 vào ngày này, mọi người rải hoa cây tể thái rắc trên bếp, chỗ ngồi, chỗ ngủ, cho rằng như thế có thể trừ các loại sâu bệnh.*

hoa cây tể thái là 1 loại thuốc, nhét hoa cây tể thái, hoa ngô đồng vào trong áo lông, áo lông chim, cho rằng như thế quần áo ko bị sâu mọt khoét, phụ nữ gài hoa tể thái lên đầu, cho rằng như thế có thể ko bị đau đầu, buổi tối ngủ ngon. Rồi là vào ngày này người ta cũng lên chùa thắp hương, tổ chức nhiều hoạt động lắm.

Lý độ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không được , các nàng khẳng định đã lập gia đình.” .

Đó là đầu tháng ba mấy năm trước, hắn và Trầm Dịch đi ra ngoài đạp thanh lúc tình cờ gặp hai cô gái có dung mạo hết sức xinh đẹp. Dường như hắn đội một trong hai cô gái kia, cô gái dịu dàng an tĩnh xinh đẹp vừa thấy đã yêu, cũng chẳng quan tâm từ nhỏ bị dạy cái lễ nghi thi thư kia, tiến lên đến gần nàng. Mà Trầm dịch cũng coi trọng một người khác, lại hướng cái trương mặt chưa bao giờ cười lại hướng người ta cười cười, dĩ nhiên cười vô cùng quý dị.

Hai vị cô nương kia đối với bọn hắn có ý, một khẽ đỏ mặt cúi đầu, một cũng là thoải mái hướng về phía Trầm Dịch tươi sáng cười một tiếng, sau đó cặp tay rời đi.

Sau, bọn họ trải qua một phen hành hạ, rốt cục hỏi thăm ra các nàng là nhà ai nữ nhi. Sau đó, bọn họ bởi vì các loại nguyên nhân rời nhà đi xa, cho đến trước đó không lâu mới trở về.

Định đứng lên các nàng hắn là cũng có mười tám, chín tuổi, nói vậy đã sớm lập gia đình. Lý Độ bỗng nhiên có chút tiếc nuối, hắn ở thường thức những thứ cảnh tượng xinh đẹp kia , làm sao lại không nhớ nên trở về gia lấy vợ đây? .

Trầm Dịch nói: “Chúng ta hay là trước đi hỏi thăm một chút rồi hãy nói, không có gả thì ở rể, nếu đã gả thì hết hy vọng cũng tốt.”

Lý Độ nghĩ cũng đúng, mặc dù hắn không ôm cái hi vọng gì.

Kết quả lại là ngoài dự tính lại để cho bọn họ mừng rỡ như điên các nàng cả hai đều chưa xuất giá, ngay cả hôn ước cũng không định!

Lý Độ cảm thấy nhất định là vị cô nương kia có ý đối với mình, đau khổ chờ đợi mình trở về. Hắn thật sâu tự trách một phen, sau đó để cho người trong nhà cầu hôn đi.

Song hắn và những người khác cầu hôn với Uyển Nhu, đều bị vô tình cự tuyệt. Chuyện ngoài Lý Độ dự liệu, hắn trăm mối vẫn không có cách giải, sau đó cùng gặp gỡ Trầm Dịch cũng bị cự tuyệt, hai người thương nghị một phen sau, quyết định đem hết toàn lực theo đuổi ý trung nhân.

Nhà của Uyển Nhu đối diện với một nhà tửu lâu, Lý Độ chọn lấy một gian vị trí vô cùng tốt nhấ gian, xa xa nhìn lại vừa lúc hướng về phía đình thêu của Uyển Nhu, sau đó hắn bắt đầu ngày ngày đánh đàn.

Hắn đàn từ” Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”(1) Lại đến “ Hữu mỹ nhất nhân, thanh dương uyển hê. Giải cầu tương ngộ, thích ngã nguyên hê”(2). Sau đó “ Hữu mỹ nhất nhân, kiến chi bất vong, Nhất nhật bất kiến, tư chi như cuồng.” Mỗi ngày một khúc, mỗi khúc khác nhau, mỗi khúc so với mỗi khúc càng triển miên rõ ràng.

(1)Bài thơ thứ nhất:

關雎 — Quan thư 1 Quan thư 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát) 關關雎鳩、

在河之洲。

窈窕淑女、

君子好逑。 Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu

Yêu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu. Quan quan kìa tiếng thư cưu

Bên cồn hót họa cùng nhau vang dầy

U nhân thực nữ thế này

Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.

(2) Bài thơ thứ hai:

野有蔓草 1 Dã hữu man thảo 1 Ngoài nội có cỏ mọc lan ra 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát) 野有蔓草,

零露漙兮。

有美一人,

清揚婉兮。

邂逅相遇,

適我愿兮。 Dã hữu man thảo,

Linh lộ thiển (đoản) hề

Hữu mỹ nhất nhân,

Thanh dương uyển hề.

Giải cầu tương ngộ,

Thích ngã nguyện hề. Ngoài đồng cỏ mọc lan ra,

Mịt mù sương khói đậm đà rớt rơi.

Đẹp thay bỗng có một người,

Mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng.

Tình cờ ta gặp được nàng,

Thật là thích hợp mơ màng bấy lâu.

Từ lâu đối diện, trong khuê phòng của Uyển Nhu , Thục Hoa hỏi: “Hôm nay đàn ra vậy là cái gì?”.

Uyển Nhu nói: “Chung tư Vũ, sân sân Hề. Nghi người tử tôn, Chấn Chấn Hề*(*Cánh con giọt sành, tụ tập đông đảo hề, thì con cháu mày, đông đúc hề.*). Là một thủ chúc phúc có nhiều hài tử.”

Thục Hoa một ngụm trà phun ra ngoài, “Ngay cả hài tử hần cũng nghĩ tới, không phải là nghe nói văn nhân luôn luôn tương đối uyển chuyển, hàm xúc sao?”

Uyển Nhu đỏ mặt, Thục Hoa không buông tha nàng, trêu ghẹo nói: “Người nhìn hần ngày ngày ở chỗ này khoe khoang phong nhã, linh hồn nhỏ bé của bao nhiêu cô nương trong thành Giang Châu cũng bị câu dẫn mất, người không đáp ứng người ta, cũng phải cẩn thận hần bị cướp đi nha.”.

Uyển Nhu nói: “Nhưng mà hần ở từ lâu đánh đàn, ai biết là đàn ra cho ai nghe .”.

Thục Hoa hướng đối diện hô to một tiếng: ”Người nọ ở đối diện, ngày ngày người ở chỗ này đánh đàn âm ỉ chết người, có thể hay không đổi lại chỗ ngồi!”

Lý Độ bức nào thông minh người, nghe thấy biết nhĩ ý, lập tức mỉm cười đáp: “Chính là muốn bán ra cho người đối diện nghe , nếu có quấy rầy nhau, xin hãy tha lỗi.”.

Thục Hoa cười: “Nghe một chút, mọi người đều nói là người rồi, người còn phải đợi tới khi nào?”.

Uyển Nhu bình tĩnh nói: “Chờ hần trước bán ra một tháng rồi nói sau. Còn người, ngày ngày vị Trầm lang kia mời người đi ra ngoài, người cũng chưa

từng đã đáp ứng người ta.”.

Thục Hoa hừ một tiếng, “Hắn vừa đi mấy năm thư tín hoàn toàn không có, muốn ta dễ dàng như vậy tha thứ hắn, làm sao có thể? Không để cho hắn chút giáo huấn, lần sau còn chạy loạn làm sao bây giờ?”.

Uyển Nhu cười cười, vì Trầm Dịch yên lặng cấp một thanh nước mắt đồng tình.

Mà Lý Độ chờ đến một chút hồi âm, lại càng đầy cõi lòng lòng tin, tiếp tục ngày ngày chạy tới tầu lâu. Rốt cục, ở ngày thứ ba mươi, hắn đàn hoàn một khúc, chuẩn bị thu cầm rồi đi, lại nghe thấy đối diện truyền đến mấy tiếng sắt âm, như có ý ứng thuận.

Lý Độ cực kỳ vui vẻ, mừng rỡ như điên, giơ tay lên khảy đàn, đuổi theo khúc điệu của nàng. Hai người tâm ý tương thông, phối hợp vô cùng tốt, cảm sát hợp tấu, âm thanh như trong veo, như gió núi, như lưu kéo, như phúc đáp, tựa như thanh âm của tự nhiên.

Lý Độ rốt cục thành công theo đuổi đến thục nữ, nhưng còn Trầm Dịch đang hết đường xoay xở: “Ta nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ nàng ấy cũng muốn ta đánh đàn cho nàng ấy nghe sao, hiện tại học vẫn tới kịp sao?”.

Lý Độ nhìn mà muốn ngắt quá ... Thân là bạn tốt, hơi mỉm cười nói: “Vị cô nương kia cử chỉ hào sảng, cũng không giống như là người vui với phong nhã. Hơn nữa ta coi nàng ấy đối với người cũng là có ý, người không bằng kiên nhẫn vân vân, nhìn nàng muốn làm cái gì?”.

Quả nhiên, ở thời điểm Lý Độ Uyển Nhu đính hôn sau đó không lâu, Thục Hoa cử hành một cuộc tỷ võ chọn rể: nàng làm cho người ta ở trên vách tường vẽ hai con rất nhỏ tước điều, nói ai có thể ở ngoài trăm dặm hai mũi tên có thể bắn trúng một con, mà người chưa có hôn phối, gả cho hắn. Nếu có mấy người đều bắn trúng, thì chọn một người có tài bắn cung tốt nhất.

Trầm Dịch biết tin tức sau, cười to mấy tiếng: “Nàng ấy làm sao lại biết ta am hiểu nhất là bắn tên đây? Nhất định là cũng yêu thích ta, có ý làm như vậy, đúng không?”.

Thục Hoa là mỹ nhân, người đến cầu hôn đập phá cửa nhà nàng, chẳng qua là cũng bị cự tuyệt. Thả ra tin tức kia sau, có ý cưới nàng, tới tham gia náo nhiệt, vây quanh một mảng lớn, mấy ngày không tiêu tan, thành Giang Châu tò mò xem.

Cuối cùng, Trầm Dịch bắn ra hai mũi tên bắn trúng một con mắt của tước điều, tài nghệ trấn áp mấy trăm người tại chỗ, rốt cục để cho Thục Hoa đáp ứng gả cho hắn.

Bởi vì mấy người tuổi cũng không nhỏ, các gia phụ mẫu đều hi vọng bọn họ sớm ngày thành thân, hôn kỳ cũng là không có tha bao lâu, nửa năm sau một trước một sau cử hành.

Đêm tân hôn, Lý Độ bị rót đến say cước bộ loạn choạng, chậm rãi hướng tân phòng đi tới. Ngoài cửa sổ trăng sáng gió mát, trong nhà kiều thế xinh đẹp, tâm tình của Lý Độ rất tốt, rốt cục không cần lo lắng bị đuổi ra khỏi nhà rồi!.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thơ Ấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.